

DUBEN 2008

Solidarita

PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU

ČÍSLO 21

V ČÍSLE:

Debata o Iniciativě
Ne základnám str. 2 - 8

Co je Hizballáh str. 9

**FARC a občanská
válka v Kolumbii** str. 16

Smlouvy o radaru

Odbory v pohotovosti

Blíží se horké léto

Demonstrace 5.5.08

TUHLE SMLOUVU NEBEREM - NE RADARU

Václavské nám. 17.00h Pořádá Iniciativa Ne základnám

Protesty poslancům pod nos

I přes řadu velkých protestů si poslanci a senátoři z demonstrací proti radaru nic nedělají. Iniciativa Ne základnám se tedy rozhodla to změnit. V týdnu od 7. do 11. dubna uspořádala akci, která se jmenovala „Parlament nás neobejde, obejdeme parlament“.

Kolem budov poslanecké sněmovny a senátu se nesmí demonstrovat. Může se ale kolem nich chodit. A tak se celých pět dnů, od osmi ráno, do osmi večer, chodilo.

Lidé, kteří se protestu účastnili dostali na petičním stánku na Malostranském náměstí piket, který si na sebe navlékli a vydali se na cestu. Za celý týden nachodili dohromady na 1100 km.

Kromě těch, kteří se na akci nahlásili předem, se poměrně velká část lidí přidala, když se o akci doslechla v médiích či uviděla stánek.

Další fotografie na www.nezakladnam.cz

Protest proti represím v Rumunsku

V sobotu 6. dubna se před rumunskou ambasádou v Praze uskutečnil protest proti policejním represím, které doprovázely protesty proti zasedání NATO v Bukurešti.

Na akci, které byla svolána narychlo v reakci na zprávy o policejní brutalitě a nevpuštění několika českých aktivistů do Rumunska (kvůli tomu, jaké měli u sebe knihy a cédečka), se sešlo na třicet lidí.

Po úvodním projevu, který pronesl Ondřej Slačálek, jeden z těch, kteří nebyli na protesty do Rumunska vpuštěni, byla před ambasádou demonstrativně spálena vlajka NATO.

Přidejte se ke kampani proti základnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo, kam mohou lidé přijít petici podepsat
 - * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
 - * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáčků...)
 - * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- ...kontaktujte nás

www.nezakladnam.cz

Protest proti radaru po celém světě

V sobotu 15. března se na Hradčanském náměstí konala demonstrace Iniciativy Ne základnám. Byla součástí globálního dne akcí proti protiraketové obraně USA, okupaci Iráku a Afghánistánu a útoku na Írán. Zúčastnilo se jí na 2000 lidí. Po projevech zástupců Iniciativy a představitelů Ligy starostů, Jana Neorala, se vydal pochod směrem k ministerstvu zahraničních věcí a dále k ambasádě USA. U ní se zástupci Iniciativy pokusili předat představitelům ambasády krabici s údajnými íránskými zbraněmi hromadného ničení. Ty měly představovat umělohmotné hračky, vodní pistolky apod.

Po demonstraci se na webovém portálu Britské listy rozpoutala debata o Iniciativě Ne základnám. Některé příspěvky zde přetiskujeme.

Doktrinářské fiasko

Navzdory tomu, že přibližně 70 procent české populace odmítá stavbu amerického radaru v České republice, organizaci Ne základnám se opět nepodařilo přesvědčit větší počet českých občanů, aby se dostavili na její sobotní demonstraci proti radaru, svolanou na Hradčanské náměstí v Praze na sobotu ve 14 hodin. Kromě letargie českých občanů je zjevně hlavním důvodem nezájmu české veřejnosti projevit na demonstraci svůj názor, diletantský přístup organizátorů demonstrace.

Bohužel, jak bylo zjevné ze sobotní demonstrace, organizace Ne základnám dělá z problému radaru doktrinářské politikum. Tak se problém radaru stává politickým fotbalovým míčem mezi českou tzv. "pravici" a "levicí" a při ideologickém zkreslení se ztrácí meritum věci.

Velmi obdobným způsobem - doktrinářsky a ideologicky - prezentují aktivisté ze skupiny Ne základnám svůj odpor proti radaru. (...) Zklamáním byl v tomto smyslu především úvodní projev Jana Májička, který problém radaru pojal levicově a ideologicky. Četné opakování slova "boj" v jeho projevu veřejnost, zvyklou na to, že tohoto slova po léta jako fráze zneužíval komunistický režim, asi nenadchne. Stejně slabý byl emocionální projev aktivistky "Evy", která využila citace z Martina Luthera Kinga.

Namísto toho, aby se drželi tématu, totiž problematičnosti možné výstavby amerického radaru na českém území, zamotali do věci všechno: Protesty proti nezávislosti Kosova, kritiku války v Iráku, nové platby v českém zdravotnictví a nebezpečí možného amerického útoku na Írán. Tak vytvořili

Seznam zemí a měst, ve kterých se demonstrovalo

<u>Austrálie</u> Sydney	monton AB, Grand Forks, Mississauga, Ontario, Montreal QG, Ottawa, Toronto, Vancouver a řada dalších
<u>Belgie</u> Brusel	
<u>Česká republika</u> Praha, Brno	
<u>Dánsko</u> Aalborg, Arhus, Odense, Kodaň	<u>Korea</u> Soul
<u>Finsko</u> Helsinky	<u>Německo</u> Berlín, Mnichov, Frankfurt a řada dalších
<u>Francie</u> Paříž, Toulouse	<u>Norsko</u> Bergen, Kristiansand, Oslo
<u>Rakousko</u> Vídeň	<u>Pakistán</u> Bahawalpur
<u>Španělsko</u> Barcelona, Bilbao (San Sebastian), Iruñea (Pamplona), Madrid, Alicante, Elx, Malaga, Seville	<u>Polsko</u> Varšava
<u>Irsko</u> Dublin	<u>Porto Rico</u> Porto Rico
<u>Island</u> Reykjavík	<u>Řecko</u> Athény
<u>Itálie</u> Řím a další města	<u>Severní Irsko</u> Belfast
<u>Japonsko</u> Osaka, Saporu, Tokio	<u>Skotsko</u> Glasgow
<u>Kanada</u> Calgary, Ed-	<u>Spojené státy</u> Washington, New York, Boston, Los Angeles a dalších 135 měst
	<u>Velká Británie</u> Londýn

dojem, že demonstrace je výlučně pro profesionální "levicové" demonstranty, kteří prostě automaticky protestují proti všemu.

Jenže velká část české veřejnosti, která je proti radaru, třeba nutně nepovažuje George Bushe za zločince či Spojené státy za kriminální zemi. To, že je třeba někdo proti radaru, neznamená automaticky, že chce podepisovat kontroverzní rezoluci proti nezávislosti Kosova anebo brojit proti americké okupaci Iráku.

Májíček a spol. (výjimkou byl nesmírně profesionální Jan Neoral, který se držel ve svém projevu k věci) sobotní demonstraci zahodili, protože z ní udělali akci pro hrstku profesionálních levicových kverulantů, které víceméně kondelíkovská většinová společnost bude vždycky nutně považovat - (mimo jiné i pod tlakem médií) za marginální extremisty. Je záslužné pokoušet se vyvolávat občanskou aktivitu, zemi však nepromě-

níte v ideologické doktríně. To nejde.

Májíček a jeho organizace nevytvořili prostor či platformu, kde by mohl řadový, nepolitický občan, který je prostě jen nespokojen s příchodem amerických vojáků na české území a nechce se nutně profilovat jako ultralevicový aktivista, vyjádřit svůj názor. Zřejmě proto skoro nikdo na jejich demonstraci nechodil a - jak se vyjádřil frustrovaně jeden aktivista ze skupiny "Ne základnám" - "Lidi jdou radši na pouť".

Na základě toho, co na Hradčanském náměstí v sobotu odpoledne aktivisté předvedli, se není možno divit mainstreamovým sdělovacím prostředkům, pokud takovéto akce prezentují jako extremistické marginality.

JAN ČULÍK

vyšlo na Britských listech, text byl redakčně krácen

Pochod Iniciativy Ne základnám byl úspěch

Na alegorickém pochodu, který pořádala Iniciativa Ne základnám, se podle různých odhadů sešlo mezi 1200 – 2500 lidí. To je podle nás úspěch. Iniciativa Ne základnám jen za posledních několik měsíců dokázala zorganizovat více (vždy relativně úspěšných) akcí, než všechny odborové svazy dohromady. A to nemáme k dispozici žádné sekretariáty, tím méně tisícovou členskou základnu, o finančních prostředcích nemluvě. Pokud ale v zemi není ani tradice občanského aktivismu, sebevětší snaha zázraky nepřinese. Pokud u řady lidí existuje strach, nebo třeba totální zhnusení, je to ještě těžší.

Tyto skutečnosti podle nás Jan Čulík nedoceňuje. Navíc se jednalo o alegorický pochod, nikoliv o celostátní demonstraci, která proběhla v květnu a 17. listopadu loňského roku. Tomu odpovídala i forma (jen tři krátké projevy, loutky, balóny apod.).

Jan Čulík nám ve svém článku vytýká v zásadě dvě věci:

- neprofesionalitu/diletantství
- levicovost/dogmatičnost.

Mluví o akci pro hrstku profesionálních levicových kverulantů. Proč? Řadový občan se nechce profilovat jako ultralevicový aktivista. Někdo ho k tomu nutí? A čím? Jan Čulík je v této věci pohříchu jen málo konkrétní. Říká, že hlavní projev Iniciativy byl pojat příliš levicově a ideologicky. V čem, to už neprozradí. Jediné, co výslovně namítá, je jeho osobní dojem, že slovo „boj“ prostě zní špatně a připomíná minulý režim. I kdyby to byla pravda, tak jenom proto, že minulý režim zneužíval slovo „boj“, přestaneme mluvit o tom, že podporujeme „boj s nezaměstnaností“, „boj s chudobou“, ... „boj“ proti radaru? A zásadněji, protože minulý režim zneužíval slovo „angažovat se“, nemáme lidi vyzývat k větší angažovanosti? Nebo to máme jen opsat jinými – „nezneužitými“ – slovy? Tak moc záleží Janu Čulíkovi na pouhé formě?

Jan Čulík nás také viní z toho, že jsme z protestu udělali směšku, kde se míchá mnoho témat dohromady. Přitom jsme od začátku říkali, že tento protest je součástí mezinárodního týdne akcí proti protiraketové obraně USA, okupaci Iráku a Afghánistánu a útoku na Írán. Bylo to na pozvánkách, letáčcích i na onom banneru, který visel – ano, i na Britských listech...

Stejně je to i s ostatními výtkami. V projevu za Iniciativu byly kritizovány Spojené státy za porušování mezinárodního práva. Je to levicový extremismus nebo doktrinářství? Podle této logiky by byl ultralevicákem také bývalý generální tajemník OSN Kofi Annan. Postoj USA k mezinárodnímu právu dobře dokládá i fakt, že prezident Bush podepsal zákon o „invazi do Haagu“, pokud by před tamějším soudem stanul americký občan nebo některý z příslušníků spřátelené země.

Zamotali jsme prý ale do našeho protestu i jiná levicová

témata, jako jsou poplatky ve zdravotnictví. A to je zajímavý argument, zvláště když se podíváme na způsob Čulíkovy kritiky. Citujme: „Májíček a spol. (výjimkou byl nesmírně profesionální Jan Neoral, který se držel ve svém projevu k věci) sobotní demonstraci zahodili, protože z ní udělali akci pro hrstku profesionálních levicových kverulantů (...).“ Ivona Novomestská, která uvítala účastníky na začátku pochodu, ani spoluautor těchto řádek, o poplatcích u lékaře nemluvíli. Současnou vládu jsme kritizovali za naprosté ignorování vůle občanů. Ve stejném duchu se vyjádřil i Jan Neoral, představitel Ligy starostů proti radaru. Ten také dokreslil celou situaci chování vlády poukazem na její kroky, které snižují životní úroveň většiny lidí.

Ke Kosovu: na Hradčanském náměstí zazněla pouze informace, že kdo chce, může se po skončení průvodu odebrat na Václavské náměstí, kde se ve stejný den konala demonstrace proti přinejmenším problematickému jednostrannému vyhlášení nezávislosti Kosova. To podle mě neopravňuje Čulíka k výpadu, že se snad iniciativa Ne základnám snaží občany „vmanipulovat do podpory svých dalších oblíbených kauz“.

Přitom jsme byli požádáni o to, abychom na své demonstraci umožnili vystoupení řečníkovi z řad pořadatelů demonstrace proti nezávislosti Kosova – to jsme však odmítli. Právě proto, že naším bytostným tématem je jen americký radar. Ani ten ale neexistuje ve vzduchoprázdnu, naopak je třeba jej chápat v širších souvislostech celkové americké zahraniční politiky, tj. i v souvislosti s válkou v Iráku a vůbec celou koncepcí tzv. preventivních, resp. preemptivních úderů.

Jestliže se stále více ukazuje, že Bushova administrativa lhala o Iráku, je na místě podezření, zda nelže také o raketové „obraně“!

Jestliže současné Spojené státy pod vylhanými záminkami napadnou a okupují suverénní zemi ve strategicky a energeticky klíčovém regionu a další podobný útok plánují, je na místě otázka, jestli chceme svojí zahraniční politiku ještě více svázat s americkou, k čemuž by došlo v případě zapojení ČR do systému americké raketové obrany.

Jan Čulík bohužel zkreslil argumentaci pana Habra, který ve svém příspěvku vůbec neřekl, že „My v Ne základnám zastáváme určitý soubor názorů a názor společnosti nás nezajímá“! Inkriminované věty zněly jinak:

„Ja sebe říkám, že ta část české veřejnosti, která odmítá vidět propojení radaru, zájmů zbrojní lobby a touhy po rozšiřování politického, ekonomického a vojenského vlivu USA po modré planetě, je mi převážně lhostejná, rozhodně však pro cestu ke změně žadaným směrem pro mnohdy sobeckou účelovost své slepoty nepoužitelná.“

Tedy zaprvé, z Habrova „za sebe říkám“ udělal Čulík svévolně „My v Ne základnám“.

Důležitější je však věta: „Ta část české veřejnosti, která odmítá vidět propojení radaru ... a touhy po rozšiřování politického, ekonomického a vojenského vlivu USA ..., je mi převážně lhostejná, rozhodně však pro změnu žadaným směrem ... nepoužitelná.“

Skutečně, „radar“ není izolovaná věc, není to příčina, ale důsledek. Rozšíření americké raketové obrany do střední a východní Evropy, stejně jako americká vojenská přítomnost v Iráku a jinde na Blízkém východě i ve světě jsou projevem téže „touhy po rozšiřování politického, ekonomického a vojenského vlivu USA“ – v tom má pan Habr plnou pravdu.

A konečně Jan Čulík napsal: „Na základě toho, co na Hradčanském náměstí v sobotu odpoledne aktivisté předvedli, se není možno divit mainstreamovým sdělovacím prostředkům, pokud takovéto akce prezentují jako extremistické marginality.“

Čemu se však možné divit je a čemu se skutečně divíme. Mainstreamové sdělovací prostředky akci na Hradčanské neprezentovaly jako „extremistickou marginalitu“. Jako takovou se ji paradoxně pokusil prezentovat Jan Čulík, šéfredaktor vyhlášeného nemainstreamového serveru Britské listy. A proto tato naše replika.

JAN MÁJÍČEK
LUKÁŠ KANTOR

vyšlo na *Britských listech*

Proti radaru demonstruje jen malá část jeho odpůrců

Čeští občané nejsou zvyklí vyjadřovat své názory na ulici. Celým generacím lidí se znechutila masová shromáždění za předešlého režimu, kdy 1. máje byly "povinné". Cinkání klíči "proti komunistům" v listopadu 1989 bylo jednak katarzí, jednak na dlouho posledním shromážděním "za demokracii". Výsledky a pravdivost hesel z "revoluce" občané konfrontovali s realitou v následujících letech a i režisér tehdejšího absurdního divadla konstatoval, že "blbá nálada se šíří". Poslední nepoučitelní romantici procitli v lednu 2001. Nikdo, ani odborové centrály nenaučil občany vyjadřovat své názory proti zneužití moci a systému demonstracemi. Chybí zde kulturní vzorce sdružování, potřeba kolektivního, spolkového života, politické i organizační schopnosti. Chybí zde charismatičtí jedinci s vysokou autoritou a angažovaností ve veřejném životě.

Demonstrace v Praze dne 15. 3. 2008 prokázaly, jak nedospělá je ve srovnání se "Západem" česká populace. Kultura lhostejnosti většiny populace k pouličním protestům nahradila v Česku širokou platformu protestů, jak ji vidíme v západní Evropě - v Londýně, Římě či Miláně. Mít to za zlé organizátorům z hnutí Ne základnám je laickým pohledem, ignorujícím psychologii davu ve společnosti, která z vnější organizovanosti "totalitní" společnosti bipolárního světa skočila rovnýma nohama do atomizované a segmentované spotřební kultury 21. století.

Hnutí Ne základnám vzniklo jako živelný proces ryzích amatérů. Amatérství znamená, že se jedná o činnost volnočasovou, bez nároků na ekonomické či mocenské ocenění. Lidí poctivých a politicky mnohdy velmi naivních, kteří opravdu neočekávali, že na jejich bedrech zůstane těžiště celé, mnohaměsíční kam-

paně PROTI americkému radaru. Během velmi krátké doby si všichni ověřili, jak velké časové možnosti kdo z nich má a kolik je ochoten obětovat "veřejné" činnosti. A celkem rychle vykryštalizovaly tři trendy:

- částečná profesionalizace úzkého týmu řídicích osob
- nutnost zapojení širokého spektra autonomních a mnohdy názorově protikladných aktivistických skupin bez toho, aby zneužívaly společnou platformu pro své separátní zviditelnění na úkor celku a jeho cílů
- nutnost sjednocení mediálního corporate identity

Zcela logicky se ukázalo, že nejpřípravenějším na nové úkoly je skupina aktivistů neparlamentní Humanistické strany. Byla to jediná skupina, která měla vytvořenu alespoň částečnou organizační strukturu, vyřešeno financování svých aktivit i vertikální i horizontální komunikaci. Bystře pochopila, že je to jedinečná příležitost jak pod falešným cílem protiradarové koalice vyzdvihnout své lídry a učinit z nich mediální mluvčí nezanedbatelné části veřejnosti. Osvědčila připravenost. Prokázala několik let předtím, že dokáže přilákat několik set lidí na demonstraci proti válce v Jugoslávii a v Iráku. Demonstrace humanistů za mír měla vizuálně působivé vyvrcholení při západu

slunce - dvacetimetrový kruh "protiatomového" znaku vytvořený z hořících svíček na silnici - před hlavní branou do Pražského hradu na Hradčanském náměstí. Poselství odkazující na hnutí hippies - make love, not war.

Ale v Česku neměli hippies podporu celé generace, jako tomu bylo na Západě. I když široké džíny, korálky, batikovaná trika a kytky nosili skoro všichni, a Beatles poslouchali také skoro všichni. Všichni ale v měšťácké kultuře neprovozovali volnou lásku, všichni nečetli Sartra a Camuse, všichni neprotestovali proti raketám, i když "žádná raketa není mírová" a nebyly jimi ani sovětské rakety SS-18 v českých lesích. Na Tamášových humanistech nelpěly zjevné mediální nálepky "extremistů" jako na anarchitech, mladých stalinistech či technařích.

Míjení se s vnímáním symboliky statistické většiny české populace a politické směřování k "radikální" levici je u převažující části členů hnutí Ne základnám odpovídající pro míru nonkonformity lidí, kteří jsou ochotni nejen hodit hlas jednou za čtyři roky do volební urny a pak se nestarat a jen brblat či hlasovat pomocí SMS v manipulativní televizní debatě, ale jít a něco pro "věc" udělat.

V navzájem propojené agendě "proti americkému radaru" a "proti americké agresivní militaristické politice", jejímž výsledkem bylo bombardování, okupace a rozbití Jugoslávie, polopolicijní operace v Afghánistánu, okupace Iráku, "barevné revoluce" vyprovokované operacemi CIA, a nyní i hrozby útoku na Irán a hrozby vůči Sýrii, se setkaly autentické postoje navzájem nekompatibilních motivací. Setkaly se zde skupiny, které by vzájemně nikdy nekooperovaly - množiny, které by se jindy neprotly:

- Mír a lásku - pacifisté, křesťanští humanisté a ostatní,

politicky indiferentní "slušní lidé"

- Čechy Čechům - radikální čeští neonacionalisté, trendující mnohdy k neonacismu, antisionismu, antisemitismu a všeobecně k nenávisti vůči cizincům
- Ami, go home - antiamerikanistická či jen obecně antikapitalistická a mnohdy alterglobalistická radikální levice, vidoucí, že "válka za demokracii" je válkou o možnost ovládnout a vykrást ložiska energetických surovin a posílit dominanci průmyslového Severu vůči rozvojovému Jihu. Ona levice je navíc vnitřně stratifikována a ideologicky rozdělena:
 - o levicová část zelených
 - o anarchisté a další anarchoautonomové
 - o liberální anarchisté - libertariáni a antiautoritářské "rave" skupiny

- o trockisté a radikální socialisté
- o antisudetští čeští "pohraniční" nacionalisté, staří antifašisté
- o nacionalistická, "stalinistická" část komunistů
- O Evropě ať rozhodují Evropané - eurooptimistická část liberálně sociální demokracie, postkomunistické a nekomunistické, multikulturní liberální levice
- V r a ž - dit je legální jen v souladu s mezinárodním právem

- radikální právní legalisté, upřednostňující mocenské multilaterální řešení v duchu mezinárodního práva - tedy v souladu s práním velmocí a společenství v RB OSN

Sisyfovský úkol souladu všech nebo alespoň většiny aktivistických skupin je mistrovskou kombinací tahů této šachovnice - vylučuje náhodné řešení. Míru inkorporace jinak ostrakizovaných částí této jednorázové koalice (mladí stalinističtí komunisté či neonacionalisté) určuje a determinuje míru zapojení ostatních. Přesvědčit libertariány, anarchisty a antitotalitně laděné zelené, aby akceptovali se skřípěním zubů Mladé komunisty Marty Semelové nebo Vandasovy neonacionalisty, je takřka neřešitelné. Přesto se tak stalo a demonstraci na Hradčanském náměstí nenarušila bitka s provokatéry. Inkorporovat do této křehké koalice ještě pravicové fundamentalisty z kompaktní a agresivní ODS či pátou kolonu globalistických, unipolárních pravicových liberálů, je prakticky nemožné. Inkorporovat do této koalice mlčící většinu by bylo možné pouze ve chvíli, kdy by zpravodajství veřejné služby dostalo svým povinnostem objektivitu a vyváženost. Zrcadlilo věrně postoje společnosti, nikoliv jimi manipulovalo. Ono má ale afinitu k mocenské převaze a moci, nikoliv k své nezávislosti a svému poslání.

Vinit organizátory z toho, že věrně tlumočí politické postoje skupin, které tvoří koalici proti radaru, je naivní. Myslet si, že "obyčejný občan" bude aktivní a nikoliv pasivní, je postojem, který nerespektuje sociologii a výsledky výzkumů.

Hnutí Ne základnám činí, co činit umí a může. Kdyby neexistovalo, neexistovaly by ani ty, aktivity, které může Jan Čulík kritizovat.

Štěpán Kotrba
vyšlo na *Britských listech*

Když se trochu usadil prach

Mezi aktivisty iniciativy zazněl názor, že by vlastně měli být Janu Čulíkovi za jeho článek vděční, i když se jím mohou cítit dotčeni. Vyvolal totiž debatu, v níž bylo nově vysloveno to, co nazrává, a která nám umožňuje, abychom se podívali sami na sebe z nového úhlu.

ODS a odpor proti radaru

Za velmi pozoruhodnou a současně bizarní považuji stížnost člena ODS z Ostravy, který přijel na demonstraci a zjistil, že se ocitnul mezi levicovými radikály a jinými extrémisty. Nemyslím, že by mělo smysl dokazovat pisateli, jak se hlavní organizátoři iniciativy snaží ze všech sil nebýt extrémní, aby se udržela co nejširší protiradarová koalice. Ostatně o této věci už velmi dobře psal Štěpán Kotrba. Chci ale upozornit na dva jiné aspekty.

Transparent s nápisem "Členové ODS proti radaru" se objevil už loni na naší červené demonstraci na Hradě u příležitosti návštěvy prezidenta George W. Bushe. Organizátory demonstrace to potěšilo, ale na nějaké vzájemné poklepávání po ramenou nebyla vhodná doba. Aktivisté měli jiné starosti. Právě tehdy mimo jiné vrcholil spor většiny iniciativy s Komunistickým svazem mládeže, který byl právě na této demonstraci vyřešen odchodem demonstrantů KSM. Nyní se hlásí, tentokrát s výtkami, další lidé z ODS.

Myslím si, že by měli být politicky důslednější. Mohli by sami vytáhnout proti (svému) Miroslavovi Topolánkovi a (svému) Alexandru Vondrovi, upozornit je na škodlivost jejich radarové politiky, požadovat změnu, zorganizovat v ODS platformu, vytvořit síť kritiků vedení nebo něco jiného. Až potom budou moci posílat stížnosti těm, kdo za ně proti Topolánkovi a Vondrovi bojují (slova boj se nebojím), až potom jim budou moci dávat rady, které zatím nutně působí jako knížecí.

S tím souvisí obecnější otázka, koho tématem je nebo by měl být odpor proti radaru. Vládní pravicová koalice a mediální propaganda ve snaze o jeho potlačení zvolila jednoznačnou politiku: označovat odpor proti radaru za dílo extrémistů nebo pomatenců, lidí placených Ruskem atd. Jenže téma radaru je pořád živé, veřejnost ("mlčící většina") cizí obří radar nechce a zřejmě si ho už neoblíbí. "Přihrání" tématu radaru údajně extrémní levici se může pro vládní koalici stát dvojsečnou zbraní. Zdá se, že někteří lidé na pravici, jako je Václav Klaus nebo Vlasta Parkanová, si to začínají uvědomovat. Jiná věc je, jestli s tím budou ochotni a schopni něco udělat, ale nespokojenci v ODS by je možná mohli k tomu tlačit.

Ostatní strany

O pokrytectví současného vedení Zelených v této věci už bylo napsáno dost. Vážným problémem zůstává radar pro ČSSD. Mluvil jsem nedávno s funkcionářem Lidového domu, zjevně spokojeným s tím, jak jeho straně narůstají preference. "S radarem to ale jsou danosti politiky," řekl mi tento muž působící na střední úrovni řízení, který určitě není se svými názory ve straně osamocen. "Všechny poslance neudržíme, pár jich bude hlasovat pro, s tím se nedá nic dělat." Možná se tak nestane. Ale pokud ano, ztratí sociální demokracie, která se k odporu proti radaru přihlásila až po čase a nikoli bez váhání, a která v této věci prakticky dělá jen velmi málo, veškerou možnost nadále se k tomuto tématu hlásit.

Ještě k problému s KSČM: je tak zřejmý, že jen shrnuji. KSČM si sama pod sebou ve věci radaru podřezala větev, když se přímočaře přihlásila k "odkazu Února". A když KSM přijde na Hradčanské náměstí s portrétem Klementa Gottwalda, je to prostě projev politické hlouposti.

O nás samých

Konstatujme bez rozpaků, že v iniciativě Ne základnám převládá levicové smýšlení, ovšem velmi různorodé, jak to od-

povídá současná roztržštěnost levice. Dominance levicového smýšlení je zčásti důsledkem politiky pravice, o níž už byla řeč. Do určité míry je ale také dána geneticky. Iniciativu mohli uvést do chodu pouze lidé, kteří mají kritický postoj k současnému společenskému uspořádání a jeho trendům, které trkly zlomkovité zprávy o jednáních, zveřejňované alternativními servery v Česku a zahraničí nebo zcela zastrčené ve světovém agenturním zpravodajství. Mohli to udělat pouze lidé kriticky myslící v mezinárodním kontextu, vidící určité souvislosti, pochybující o smyslu celé "války proti terorismu" atd. To vše jsou dnes konstitutivní znaky levice.

Nemohli to udělat lidé na pravici, protože oni jsou tentokrát obětí kognitivní disonance, o níž píše v BL František Koukolík. Nebezpečnost programu "protiraketové obrany" jim začala docházet až později, patrně právě pod dopadem diskusí, které pomohli rozpoutat "levicoví extrémisté". A tón na pravici samozřejmě udávalo a udává vedení ODS a celá klika, která cestičku pro radar potajmu vyšlapávala už od roku 1997.

Kognitivní disonance, celospolečenské souvislosti

Lidé pravicového smýšlení, kteří se začínají obracet proti radaru, trpí kognitivní disonancí i nadále. Projevuje se to ve zmíněném dopise z Ostravy. Jeho poselství lze shrnout takto: ať tady není ten radar, ale ať politika ODS zůstane jinak nedotčena, protože naše země potřebuje reformy. Dá se na ně odpovědět takto: pokud ponecháte tíži odporu proti radaru na levici, kterou dokonce považujete za extrémistickou, neměli byste se divit, že bude zpochybňovat i jiné aspekty pravicové politiky. V iniciativě převládají mladí lidé, kterým je myšlenka změny velmi blízká - ale jsou změny, které prosazuje vláda pravicové koalice tím pravým ořechovým? Ve zdravotnictví, v důchodové politice, ve školství? Zejména za situace, kdy vláda v očích aktivistů ztratila svou radarovou politikou veškerou důvěryhodnost?

Mimochodem, v iniciativě probíhá dost intenzivní diskuse právě o otázce, zda jít dál cestou "úzkého programu" zaměřeného výlučně na problematiku radaru, nebo zda má být program iniciativy širší a pokud ano, tak do jaké míry (aby např. vyjadřoval také názory těch, kdo jsou ochotni podstupovat jen ze svého přesvědčení nepříjemnosti a dřinu spojenou s plakátováním, výrobou maket, organizační prací atd. atd., viz článek Václava Novotného a opět už zmíněný Kotrbův). Mimochodem a znovu: očekávat od těchto lidí, že budou na veřejnosti vystupovat jako kúroví zpěvákův, není reálné.

Hypermarket idejí

Ještě jedna věc stojí za zmínku, nazval bych ji konzumní přístup k politice. Dostáváme řadu návrhů a požadavků, abychom dělali to či ono, jejichž společným pozadím je nevyslovený ale zřetelný názor, že jsme někdo jako nová politická strana, jejímž cílem a úkolem by mělo být splnit nějakou objednávku, přičemž objednatel ani nepomyslí na možnost aktivní účasti nebo jiné pomoci. Je obtížné vysvětlovat tomuto typu přívrženců, že jsme občanská iniciativa a že nejlepším způsobem, jak pomoci sobě a všem, je přidat se, založit vlastní skupinu, která se pak ve spolupráci s ostatními může případně pustit i do řešení vlastních místních problémů.

V příběhu radaru a iniciativy Ne základnám se takto krystalizuje řada témat a problémů nazrávajících v naší společnosti. V iniciativě jsou pořád lidé, kteří mají dostatek síly, schopnosti a přesvědčení, aby tento příběh táhli dál. A nepřizpůsobovali se Kondelíkům, naopak jim nastavovali zrcadlo. Jednou se ukáže, že tím poskytují naší společnosti velkou službu.

RUDOLF PŘEVRÁTIL

vyšlo na *Britských listech*

Útok generálů bez vojsk

Čtenář Britských listů neznalý věci musí nabýt dojem, že se Iniciativa Ne základnám nápadně podobá České armádě. Počet generálů se blíží počtu vojáků a celá instituce je v zásadě neakceschopná. Jan Čulík se našel zřejmě i kvůli tomu, že se přes značnou reklamu na Britských listech nedostavil počet lidí, který si představil, a ze vzteku začal pálit na štáb svá tučně zvýrazněná slova.

Jako člověk, který každý týden na ulici sbírá podpisy pod petici Iniciativy a přitom vede debaty s velkým počtem lidí, sdílím jeho frustraci, ne však jeho analýzu.

Jan Čulík pevně věří, že stačí v ČR zavést fungující demokracii západního typu, a všechno bude v nejlepším pořádku. Neustále např. upírá svým čtenářům pohled na ošklivou tvář britské politické reality, na předsedy vlády, kteří lžou o důvodech války v Iráku, na poslance, kteří si nechají proplácet i nákupní jízdy taxíkem svých manželek nebo hypotéky již zakoupených domů, na BBC, která měří izraelský život jiným mětrem než palestinský, na The Guardian, který publikuje tisková prohlášení Pentagonu jako fakta, a to na titulní stránce.

To, že se Jan Čulík bojí politiky v pravém slova smyslu jako čert kříže, číší i z jeho článku po sobotní demonstraci Iniciativy Ne základnám.

Vyjmenuje důvody, ze kterých lidé v ČR smějí odmítat

americký radar:

- už jsme zde měli Rusy,
- česká vláda nemá mandát,
- neměli bychom se zviditelnit nějakým radarem,
- radar je možná nezdravý

Naopak se dle Jana Čulíka nesmí protestovat proti uznávání Kosova, proti válce v Iráku, proti platbám v českém zdravotnictví a proti americkému útoku na Irán.

Jenže na petičních stáncích o těchto otázkách debatují pravidelně, a to debaty nevyhledávám, protože mi brání v sbírání dalších podpisů.

Jan Čulík nechce chápat, že cca dvě třetiny lidí odmítají radar, protože zpochybňují důvěryhodnost vlády jak české, tak americké. Nějak mu asi ušlo, že zhruba 90% české populace bylo proti bombardování Srbska i proti útoku na Irák, zřejmě si nevšiml rozdílu mezi přivítáním George Bushe I. v r. 1990 a George Bushe II. v r. 2007.

Jan Čulík má prostě panickou hrůzu z překročení stávajícího politického paradigmatu a stojí tak jasně napravo od velké většiny obyvatel ČR. Inu, bohudík za Britské listy, i když jejich šéfredaktor je v mnoha ohledech doktrinářský diletant.

THOMAS FRANKE

vyšlo na Britských listech

Mediální protivítr jako poklona

Zápas o vojenskou základnu USA v České republice jde do klíčového kola a mediální kampaň proti Iniciativě Ne základnám značně přiosťila. Z aktuálního nedostatku věcných argumentů sáhnou propagátoři základny po útocích ad hominem.

Podobnost s normalizačním tiskem, který po vzniku Charty 77 např. publikoval fotky Vaculíka pózujícího naze na náhrbku, je pro starší pozorovatele nabíledni.

„Kauzy“ minulých dvou týdnů jsou tak svým způsobem poklonou široké a pluralitní Iniciativě a její specifické váze v české společnosti oproti úžeji pojatým kampaním proti radaru USA např. v režii Greenpeace nebo KSM.

Pravicový tisk se zřejmě rozhodl, že před rozhodujícím hlasováním ve sněmovně pro- střílí veškerý svůj

zbylý střelný prach. Jako kdysi s Chartou se tím snaží odcizit Iniciativu široké veřejnosti, ve které Iniciativa zatím plavala jako ryba ve vodě.

Zatím je dopad mediální masáže zanedbatelný, na petičních stáncích jsme se nesetkali s negativními reakcemi. Dá se však počítat s tím, že se argumentace ad hominem dostane postupně i do rozhlasu a televize a že bude mít citelnější efekt.

Ačkoliv se jedná o zcela zástupné problémy, je proto namístě, abychom se argumenty v následujících článcích zabývali podrobněji.

Rada článků poukázala na fakt, že mluvčí Iniciativy Jan Májiček gratuloval „teroristickému“ Hizballáhu k porážce izraelské agrese z léta 2006. *Zoltán Danihel zde odpovídá na tato tvrzení.*

Autoři z Hospodářských novin a různých blo- gů

zase žádají zrušení *Socialistické Solidarity* proto, že hlásáme „kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími“ a že „za zpochybňování soukromého vlastnictví přitom zrušilo ministerstvo vnitra například Komunistický svaz mládeže“. K této tematice zde *otiskujeme článek Ondřeje Slačálka, který vyšel 20. března na Britských listech* a který se shoduje s našim stanoviskem (<http://www.blisty.cz/art/39663.html>).

Ve spolupráci s Ondřejem jsme zároveň v r. 2006 sepsali otevřený dopis proti zákazu KSM, pod který se můžete podepsat na <http://protizakazuksm.blog.cz>.

Lidové noviny zas recyklovaly rok starou argumentaci z ČRo o tom, že aktivista Iniciativy Rudolf Převrátíl pracoval v letech 1966 až 77 pro StB. Tomuto tématu se věnuje ve svém článku Thomas Franke.

Solidarita je váš časopis

* každý měsíc už více jak rok alternativní zprávy z domova i ze světa

* reportáže z demonstrací, protestů a stávek

* antikapitalistická teorie a analýzy

Předplatte si Solidaritu a dostáváte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

Libanon, Hizballáh a levice

„Tiskový mluvčí iniciativy Ne základnám pogrataloval teroristické organizaci,” byl jeden z titulků, který se objevil nedlouho po úspěšné demonstraci 15.3. Následující článek se snaží ukázat, že Hizballáh, ona údajná teroristická organizace, žádnou teroristickou organizací není. Je ale vážným problémem pro americkou zahraniční politiku na Blízkém Východě.

V českém tisku se proti Hizballáhu používá jejich údajný podíl na bombovém útoku na Argentinsko-izraelské centrum v Buenos Aires. Za původním obviněním stojí ale tři navzájem propojené zdroje, tj. argentinská justice, Izrael a Spojené státy. Argentina byla v 90. letech „automaticky“ řazena k politickým spojencům Spojených států v Jižní Americe. Ačkoliv se to za prezidenta Kirchnera začalo mírně měnit (např. jeho zdůrazňováním Mercosuru a odmítnutím FTAA), zůstal přesto vliv americké administrativy značný. A tak byl Hizballáh v říjnu 2006 oficiálně odsouzen za bombový útok.

V březnu 2007 uveřejnilo španělské periodikum Págin/12 článek o tiskové konferenci, na které vystoupil bývalý kongresman Mario Cafiero a bývalý vládní představitel Luis D'Elia, kteří přednesly důkazy poukazující na to, že za útokem stáli lidé napojení na organizaci Lidové mudžahedíny Íránu. O Hizballáhu nepadlo ani slovo.

Strana odporu

Hizballáh je pro řadu lidí naprosto neznámou organizací a asi by jí i zůstal nebyť války z léta 2006 (viz Solidarita č. 4).

Hizballáh vznikl na počátku osmdesátých let minulého století, jako odpověď na sociální útlak, kterému se dostávalo šiitům a chudým od ostatních složek libanonské společnosti, a zejména jako odpověď na izraelskou okupaci od roku 1982. Začal jako partyzánská organizace, ale nyní je mnohem víc. Jeho síť sociálních zařízení, jako jsou kliniky, nemocnice, školy, komunitní a náboženské centra, se rozrostla do míry, že podle některých je rozsáhlejší než ta, kterou disponuje na jižním předměstí Beirutu, v údolí Beka a v jižním Libanonu (tj. v oblastech, kde žije většina šiitů) samotný libanonský stát. Lékařská zařízení Hizballáhu

například poskytují péči jednomu a půl milionu lidí ročně. Je to obrovské číslo, když uvážíme, že Libanon má něco málo přes čtyři miliony obyvatel.

Program Hizballáhu byl z počátku úzce islamistický, zaměřený na vytlačení Izraele z jižního Libanonu a zpět do hranic z období před rokem 1967 (tj. před okupací Západního břehu, Gazy a Golanových výšin). Na jeho rostoucí vliv zareagoval Izrael strategií likvidace vedoucích představitelů Hizballáhu. V roce 1992 zaútočila izraelská helikoptéra na konvoj, ve kterém jel jeho tehdejší vedoucí představitel, Abbás Musáwí. Zemřel spolu se svou ženou, synem a dalšími čtyřmi lidmi. Tento atentát urychlil nástup nového vedení, které se seskupilo kolem Hassana Nasralláha, který chápal potřebu překonat náboženské sektářství. To se projevilo v opuštění programu na „vytvoření islámského státu“, vedlo k otevření organizace i pro nešítské obyvatele Libanonu a k hlubší spolupráci napříč politickým i sociálním spektrem, včetně spolupráce s organizacemi gayů a lesbiček. Nasralláh odsoudil útoky z 11. září 2001 a místo jednoduchého obrazu, který se nám předkládá v médiích, že jsme buď na straně svobody, nebo na straně teroru, mluvil o dvou Amerikách, rozdělených mezi chudé a bohaté.

Při invazi v roce 1982, stejně jako během tzv. třiatřicetidenní války v létě 2006, tvrdil Izrael, že jen chrání své hranice. Ve skutečnosti šlo o pokus zlikvidovat palestinské organizace, které v Libanonu působili. K útoku došlo v součinnosti izraelské armády s členy fašistické strany Falanga, která se nechvalně proslavila během libanonské občanské války (1975 - 1990), při které masakrovali příslušníci libanonské levice a uprchlíků z řad Palestinců. Během okupace v roce 1982, povraždili falangisté v uprchlických táborech Sabra a

Šatila na 3500 lidí, včetně žen a dětí. Brutalita, se kterou se tak stalo a fakt, že falangisty na místo dopravila a více jak 48 hodin na jejich řádění dohlížela izraelská armáda, stály nakonec post tehdejší ministry obrany Ariela Šarona.

Lekce z historie

Žádné arabské armádě se nikdy nepodařilo to, co Hizballáhu během třiatřicetidenní války. Ale není to poprvé, co vznikla partyzánská síla, která je schopná bojovat způsobem, kterým arabské státy schopny bojovat nejsou. Stalo se tak v podobě Organizace pro osvobození Palestiny (OOP) v důsledku porážky v tzv. šestidenní válce v roce 1967. Tehdy nejen Palestinci, ale aktivisté z celého Blízkého východu vzhlíželi k OOP jako k velmi nadějně síle na rozdíl od arabských nacionalistických režimů. Palestinský student, Ibrahim Ali, napsal v roce 1969: „Červnová válka, která do značné míry odhalila korupci a úpadek těchto režimů, přinutila Palestince přehodnotit svou pozici vůči těmto státům(...) To se projevilo v masové podpoře partyzánských organizací, které fungovaly nezávisle na arabských vládách.“

Do čela palestinského hnutí odporu se dostal Fatah, který se v roce 1967 přidal k OOP. Jeho představitelem byl už v té době Jásir Arafat. V březnu 1968 dosáhlo toto hnutí významného vítězství. Izraelci zahájili masivní útok na jordánskou vesnici Karamech, kde měl Fatah své sídlo. Odpor partyzánských bojovníků vydržel tak dlouho, že se do bojů zapojila i jordánská armáda a společně donutili izraelské jednotky se stáhnout. Bylo to pouhých devět měsíců po porážce v šestidenní válce.

Karamech byl ale jen zábleskem naděje. Vítězství záviselo na tom, že Izraelci vstoupili do oblasti, kde byli Palestinci už ozbrojeni, a na

zapojení jordánské armády do bojů. Ibrahim Ali správně poznamenal: „Útoky partyzánů(...) nebyly doprovázeny vytvářením partyzánských základů na Izraelem okupovaných územích. Nedá se to vysvětlit pouze poukazem na izraelskou ostrážitost a jejich politiku masivní odplaty. Většina státních zaměstnanců na Západním břehu dostává dvojí výplatu, jednu od Jordánců, druhé od Izraelců. Pravidelný obchodní styk mezi Východním a Západním břehem pokračuje dál, zatímco izraelské letectvo bombarduje napalmem arabské vesnice. Izraelci používají politiku cukru a biče. Na jedné straně masivní represe, na druhé straně ústupky. Žádná z partyzánských organizací nepředložila program, ačkoliv všechny vyzývají k ozbrojenému boji, který povede k odsionističtější, demokratické a dvojnárodnostní Palestině.“

K tomu, aby palestinské partyzánské organizace vyčtylili balanci sil ve svůj prospěch, existovala jen jedna cesta. Tou bylo dosáhnout revoluční změny v některém z arabských států sousedících s Izraelem. Možností v tomto směru bylo mnoho, zejména v Jordánsku. Monarchie byla den ode dne nestabilnější, její armáda ztratila polovinu úrodné půdy ve prospěch Izraele (Západní břeh byl v roce 1967 součástí Jordánského království) a více jak polovina populace pod jordánskou kontrolou byli Palestinci. Slabost monarchie se projevovala i v tom, že byla donucena nechat OOP vedenou Fatahem chovat se na svém území jako stát ve státě. Místo organizování revolučního svržení monarchie, která vznikla zásluhou Britů a která si tajnou dohodu v letech 1947–48 rozdělila s Izraelem Palestinu, prosazoval Fatah v Jordánsku politiku „neinterventování“. Otázku po tom, co dělat s reakčními arabskými státy zodpovídali i představitelé inklinující uvnitř Fatahu k levici arabským pří-

slovím, že není potřeba sbírat ovoce ze stromu, když ho bouře shodí sama – tou bouří má být porážka sionismu. OOP hledala v rozličných arabských státech, včetně těch nejzpátečnickějších monarchiích, finanční podporu. A podle toho také upravovala svou politiku.

Chování Fatahu pochopíme, když pochopíme jeho třídní složení. Ačkoliv se s ním identifikovala neuvěřitelně množství palestinských rolníků, dělníků a uprchlíků, v jeho politickém i vojenském čele stáli členové střední třídy, velmi podobní těm, kteří stále v čele arabských nacionalistických vlád. Arafat a další partyzánské vůdce byli typickými palestinskými odborníky, stavební inženýři a tak podobně, kteří začali svou kariéru v na ropu bohatých státech Perského zálivu. Fatah byl hierarchicky organizován, lidé z podobného prostředí drželi rozhodovací a velitelské funkce (a dostávali výplaty několikrát větší než řadoví bojovníci). Lidé z takového třídního prostředí považovali za samozřejmé, že musí mít ohlas u palestinských středních a vyšších tříd, když vystupují proti izraelské okupaci, ale nezpochybňují třídní základ svých vlastních privilegií jak v Palestině, tak v exilu.

Stejná logika se projevila po tzv. Černém září, kdy OOP zřídila svou základnu na jihu Libanonu. Možnost revoluční akce se ukázala v roce 1975, kdy se spojili palestinské organizace a libanonská levice do hnutí, které stálo na odporu proti sociální a hospodářské deprivaci. Tomu nechybělo mnoho a svrhlo by režim. Zasáhnout musela vojenskoú intervencí Sýrie, která ji uskutecnila za podpory USA, a hnutí rozdrtila. Kontrola jihu Libanonu OOP pak získala podobu spíše cizí okupace, kde represe, sexuální i jiné obtěžování a banditství na místním obyvatelstvu nebylo úplnou výjimkou. Shora dolů řízená vojenskoú organizace střední třídy nemohla vládnout jiným způsobem, než tak, že pošlapala zájmy těch, kteří na ní stáli.

Když pak nakonec první

Intifáda v letech 1987 – 90 donutila Izraelce k serióznímu vyjednávání, byla OOP připravena usadit se na izolovaných ostrůvcích země na Západním břehu a v Gaze. Doufala, že se jí podaří použít stát, aby alespoň v malém dosáhla svých cílů, neboť ve velkém by to znamenalo revoluční výzvu napříč celým arabským světem. Tento její pokus nejenže nechal Izraeli volnou ruku, aby dále rozšiřoval své osady, ale vedl také k vytvoření palestinských

zafinancovaná. Zdroje peněz jsou v zásadě dva: jedním je Írán, ve kterém jsou vlivné skupiny, které by se dohodly s USA, pokud by byl Írán uznán za regionální mocnost, a druhým jsou šiitské střední třídy a podnikatelské zájmy v Libanonu. Profesor Ahmed Nizar Hamzech dodává, že finance proudí také z „individuálních darů, darů skupin, obchodů, společností a banka, obdobně jako u politických stran v USA, Kanadě, Latinské Americe, Evropě a Austrálii.“ K tomu

kvazi-státních institucí, jež se staly známé svou zkorumpovaností, nekompetentností a represemi.

Třídní základna Hizballáhu

Dnes Hizballáh tím, že se spoléhá na dohody s vlastním státem a tím, že odmítá revoluční přístup vůči ostatním státům, je v nebezpečí, že se vydá stejnou cestou, kterou si prošla během mnoha let OOP. Pokud se tak stane, tak jeho vítězství z léta 2006 nijak nenapomůže k vytvoření aktivní strategie pro konfrontaci s dominancí státu Izraele nad Palestinou nebo celým imperiálním projektem pro region jako celek.

Dosavadní fungování Hizballáhu ho připoutává k různým dohodám a kompromisům. Síť sociálních organizací, která je tak důležitá pro stmelování jeho lidové základny, se nezrodila jen tak z ničeho. Musí být dobře

je třeba také připočíst řadu vlastních obchodních investic Hizballáhu, který využívá výhod libanonské volnotržní ekonomiky s několika supermarkety, benzínovými pumpami, obchodními domy, restauracemi, stavebními firmami a cestovními agenturami.

Asi nikoho potom nepřekvapí, že organizace tak závislá na fungování uvnitř kapitalistického systému přijme „konzervativní“ ekonomický program a odmítá svržení sousedních arabských vlád. Dostává se tak do stejně neřešitelné situace jako OOP. Bez dynamiky sociálního hnutí napříč celým arabským světem, můžou být progresivní prvky jakékoliv organizace nakonec udolány. Sloužit tomu můžou jak domácí síly, tak ty mezinárodní.

Konec konců to jsme mohli vidět hned po ukončení bojů v létě 2006. Volání po naplnění rezoluce OSN, která měla vyslat vojska Spojených

národů, která by pomohla libanonské vládě odzbrojit Hizballáh a uzavřít libanonské hranice, aby měl Izrael jinou „obranu“, než pokoušet se odzbrojit Hizballáh sám. To v podstatě znamenalo vojenskou okupaci Libanonu. Jako vždy se samozřejmě nemluvílo o vojenské okupaci Izraele, aby byli každodenních útoků uchráněni Palestinci žijící v Gaze a na Západním břehu.

Libanon dnes

O Libanonu se svého častokrát říkalo, že je Švýcarskem Východu. Dnes je ale situace naprosto odlišná. Drtivou ránu libanonské ekonomice, která žila hlavně z turistického ruchu, zasadila zmiňovaná třiatřicetidenní válka. Kromě toho, že Izrael bombardoval civilní letiště, poničil také rozsáhlé části hlavního města Beirútu, bombardoval řadu dalších měst a citelně poškodil infrastrukturu, zejména rozvod elektřiny. Ani po téměř dvou letech nejsou některé škody napraveny.

Podle Libanonského všeobecného svazu pracujících žije 54% populace na hranici chudoby. Koupěschopnost libanonského obyvatelstva klesla v roce 2007 o 15%. V lednu 2007 vypukla vlna protestů proti neoliberální politice vlády Fouad Siniory. Jeho kabinet rád přijímá opatření navrhovaná MMF, což vede k ožebračování obrovské většiny populace ve prospěch sunnitských a křesťanských elit. Významnou roli začínají hrát odbory i další sociální hnutí.

Hizballáh se už na začátku roku 2006 dohodl s další opoziční stranou, Svobodným vlasteneckým hnutím (křesťané), na spolupráci. Kromě toho spolupracuje Hizballáh i s odbory.

Vítězství Hizballáhu v třiatřicetidenní válce, jeho dlouhodobá práce v sociálním hnutí, neoliberální politika a vzestup třídního boje ve společnosti, jsou hlavní faktory, které dnes ovlivňují život v Libanonu. Uvidíme, jak se události posledních dvou let promítnou do voleb v roce 2009.

ZOLTÁN DANIHEL

Plastiky dneška je Komunistický svaz mládeže

Autor článku, otištěném 26.3.08 na Britských listech, Ondřej Slačálek je jedním ze signatářů Otevřeného dopisu proti zrušení zákazu KSM – Být nalevo není zločin, který můžete podpořit na <http://protizakazuksm.blog.cz/>

Andrej Bažant napsal přednedávnm v reakci na chystaný proces se skupinou Ztohoven článek „Plastici dneška“ (<http://literarky.cz/index.php?p=clanek&id=4844>), v němž české výtvarníky přirovnal k legendární undergroundové kapele (nejen) sedmdesátých let. Byl to trochu kýč – a ocenění Národní galerií a ČEZem i včerejší osvobozující rozsudek signalizují, že tudy hranice tolerance českého establišmentu nevedou. Ztohoven si svou svěží akci určitě zasloužili sympatie a podporu, ne už ale podobný typ přehrávání a dramatizace. Máme-li už sáhnout k podobným (vždy zavádějícím, ale někdy také něco objasňujícím paralelám), řekněme rovnou: Zajímali-li někoho soudní proces s undergroundem dneška, měl se přijít o necelý týden dříve podívat na soud s mládežnickou komunistickou organizací. Tam by spatřil to, co naše společnost opravdu vylučuje a nechce přijmout. Tam by viděl represivní diskurz v akci. A ovšem, tam by viděl i opravdový současný underground, byť zbavený romantické idealizace. Spatřil by rovněž, jak moc jsme znormalizovaní.

Jedna osobní konfese na úvod. Plastic People of the Universe pro mě byli vždy jednou z nejoblíbenějších hudebních skupin – nejen hudbou a výběrem textů (kde jinde se setkali Jiří Kolář, Milan Nápravník, William

Blake, Egon Bondy a Ivan Wernisch?), ale pokud jde o sedmdesátá léta, tak i postoj.

Naopak Komunistický svaz mládeže mi může být sympatický jen dost těžko. Jejich názory představují komplex stalinistických bludů, jejich kultura vystupování a propagace je otrěsná (<http://www.blisty.cz/art/39561.html>).

Jenže to není důležité. Komunistický svaz mládeže dnes není podstatný jako politický subjekt, ale jako objekt represe. Aby bylo jasno, podobně dříve v případě Plastiků nejsou tímto objektem represe proto, že by byli „nevinými svobodným projevem“ (slovy Andreje Bažanta). Tak jako Plastici jsou terčem represe v první řadě proto, že představují společensky nepřijatelné hodnoty a v druhé řadě proto, že jsou vhodným terčem.

Jestliže normalizační režim byl založen na snaze o kontrolu kultury a na prosazování konformismu, musel vnímat kapelu, která byla velmi silně nonkonformní a která popularizovala zakázané autory jako ohrožení, nikoli jako něco „nevinného“. Vlasatí autoři hudby daleko za hranicemi dobového vkusu byli navíc ideálním terčem – i u mnohých z těch, kteří byli obecně naladěni proti režimu, vzbuzovali xenofobní reakce.

Jestliže dnešní společnost je založena na ničím nekorigované účtce k principu soukromého vlastnictví, je lo-

gické, že za ohrožení pokládá takový proud, který soukromé vlastnictví delegitimizuje a denaturalizuje. Vždyť by ještě někdo mohl upozornit na to, že soukromé vlastnictví výrobních prostředků je historicky daný společenský konstrukt, ne něco přirozeného a zasluhujícího si ochranu bez ohledu na konkrétní podobu a situaci. Vždyť by se ještě někdo mohl začít ptát po tom, jak v českém prostředí proběhla ona Marxem teoreticky popsaná „prvotní akumulace kapitálu“ v podání různých Mrázků, Kožených a Macků.

Pochopitelně, že se vyplatí kriminalizovat především takové podoby radikální opozice, které svou formou odpuzují co největší odpor a nechuť. Dříve to byli hlasití vlasatci, dnes se jedná o stalinistickou omladinu.

Společný rys obou uskupení spočívá v tom, jak svého času shrnuli svůj postoj sami Plastici: my zůstali po roce 1969 stále stejní, to jen společnost kolem nás se změnila. Podobně Komunistický svaz mládeže v podstatě konzervuje režimní ideologii z roku 1989, zatímco společnost kolem se změnila.

Pochopitelně, tak jako byl ctností postoj Plastiků, kteří hráli nonkonformní hudbu, postoj Komunistického svazu mládeže, který konzervuje minulorežimní žvásty, ctností rozhodně není. To je bezesporu odlišnost a za normálních okolností by nikoho

soudného nemohlo ani napadnout danou hudební skupinu s danou politickou skupinou srovnávat.

Sbližuje je až represe, která je příznakem toho, že Plastici i Komunistický svaz mládeže představují zpochybnění základních hodnot daného systému a zároveň, že je moc pokládá za napadnutelné, protože nonkonformní.

Zbytek příběhu známe. Proti kriminalizaci Plastiků se ozvala celá řada opozičních autorů, na soudy s Plasty chodila řada lidí vyjadřovat solidaritu, nakonec vznikla Charta 77. Navzdory mlčení většiny společnosti se ukázalo, že normalizace naráží na odpor.

A dnes? Kolik lidí v Česku se vážně vyjádřilo proti represím? Zdá se skoro, že silnější protesty přicházejí ze zahraničí. Kolik lidí chodí na soudy, na nichž se ve skutečnosti jedná o svobodu slova v naší zemi? Nahlas něj spíše slova různých Štětínů a Mejstříků, oněch antichartistů dneška (rozdíl spočívá snad jen v tom, že se na rozdíl od svých předchůdců nemohou vymlouvat na nějaký nátlak; to, co dělají, je inspirováno prostě hloupostí a zlobou).

Přesto, že současný režim je mnohem méně represivní, zdá se skoro, jako kdyby naše společnost byla znormalizovanější, než ta tehdejší.

ONDŘEJ SLAČÁLEK

vyšlo na Britských listech

Přidejte se k Iniciativě Ne základnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo, kam mohou lidé přijít petici podepsat
 - * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
 - * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáčků...)
 - * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- ...kontaktujte nás

www.nezakladnam.cz

Ani nezamlčovat, ani nehysterčit

Dne 31. března vyšly v Lidových novinách dva články z pera Hany Čákové. Jako hlavní argumenty přinesly informaci, že zakládající člen iniciativy Ne základnám Rudolf Převrátil pracoval v 60. a 70. letech minulého století pro StB.

Do očí bijící selektivnost přednesených argumentů se věnoval již podrobně Štěpán Kotrba (<http://www.blisty.cz/2008/3/31/art39872.html>). K jeho argumentům bych snad už jen připojil, že pravicový tisk včetně Lidovek si rád kopne do Jana Kavana, nešťtí se však vzít si ho do úst, když to slouží k diskreditaci jiného politického protivníka.

Nemohu ale souhlasit ani s určitou tendencí Kotrby i dalších, kteří samotnou skutečnost spolupráce s StB přecházejí výrazy typu „každý má svoji minulost“ nebo ji schovávají pod „pluralitu“, ani se sterilním rozhořčením, s nímž se obvykle setkáváme v pravicovém tisku.

Jak se může antistalinistická levice racionálně vyrovnávat s minulostí některých svých aktérů, kteří kolaborovali s vládní elitou? Jak můžeme poctivě zasazovat činy jednotlivce do konkrétního historického kontextu, abychom nespadli do pastí buď bagatelizace na straně jedné anebo na straně druhé absolutizujícího moralizování, které činný nástroj rozlišování tak tupým, že slouží už jenom jako kladivo na čarodějnice?

O chrupavkách a kostlivcích

Jsem ročník 1969, a patřím tak ke generaci, která se ještě mohla zaplést se stalinistickým režimem. Nakonec to ale většina z nás nestihla. Své dvacáté narozeniny jsem slavil s gustom, ve stejný den byl totiž nucen abdikovat šéf východoněmeckých komunistů Honecker.

Nemáme tak kostlivce ve skřini. Mastný flek po chrupavce by se však ve té moji

našel. V roce 1989 jsem chtěl vstoupit do SED, strany vedené Honeckrem. Může se to zdát absurdní.

V 18 letech jsme s kamarádem na střední škole šířili ručně psané letáky vyzývající k studentské stávce. Nejhoršímu jsme zabránili jen tím, že jsme se k tomu přiznali v oka-

bez důvodů přestala distribuovat. Ale celá země věděla, že důvod byla zmínka v časopise o ruském revolucionáři Lvovi Trockém. Tři iniciátoři dopisu byli Pisti, já a čerstvý člen SED.

Důstojníci měli vítr z toho, že se vojáci politizují, Stasi nás začala intenzivně sledo-

vičnických skupinách, ale nikde jsem nic nenašel. Co má člověk dělat?

Kariéra

Dnes se lidem znechuceným z poměrů opakuje, aby sami kandidovali a věci změnili v parlamentu. „Však uvidíš, že to není tak jednoduché.“

Tenkrát jsem slyšoval, že mám vstoupit „do strany“, abych začal měnit věci. Slyšel jsem to hlavně doma, od rodičů. Oba byli členy SED „z řad inteligence“. Že prý budu jako mladý velice vítán. „Však uvidíš, že to není tak jednoduché.“

Navíc jsem viděl, že i v komunistické straně se tenkrát vyostřovaly konflikty, a to hlavně ve formě sporu o Gorbačovovu politiku v SSSR. A o Gorbačovovi jsem proto měl své iluze i já.

Slepá ulička reformismu existovala i tehdy a já se jí hodlal vydat. Chtěl jsem jim to tam začít měnit tak, že by mě do roka vyhodili. Nojo, bylo mi devatenáct.

Možná by mě za čas skutečně vyhodili.

Ale je mnohem pravděpodobnější, že by si mě časem ochočili. Drobná zvyhodňování, trocha vyhrožování, velká dávka pragmatismu a po čase by se z rebela stalo další kolečko v mašinérii moci. A kdybych býval dostatečně talentovaný a tvárný, tak bych možná jednoho dne skončil úplně nahoře.

Můj příběh by se ve své podstatě nelišil od příběhů jiných bývalých rebelů. Joschka Fischer, Gerhard Schröder, Václav Havel nebo třeba Kateřina Jacques taky kdysi vyrazili změnit systém, ale ten je polknul celé. Oni se neliší

mžiku, když už případ začala šetřit Stasi.

Psal jsem texty pro punkovou kapelu kámošů ze stejného ročníku, kteří si odskákali, že je zpívali. Na jednoho z nich, Pistiho, stihla Stasi za pouhé dva roky nasbírat složku o šesti set stránkách.

Na vojnu jsem nastoupil na podzim 1988, a hned první den jsem se chytl s politrukem. Za měsíc se nám podařil husarský kousek. Většina vojínů naší setniny odsouhlasila protestní dopis adresovaný vedení SED proti ukončení distribuce sovětského měsíčníku. Oficiálně ho pošta prostě

vat a politruk si nás tři vzal do konce vojenské služby do osobní péče.

V létě 1989, po zkušenostech „ve výrobě“ a četbě spousty autorů včetně Marxe, jsme s kamarády dospěli k názoru, že nežijeme v žádné „dělnicko-rolnické demokracii“, ale v státně monopolistickém kapitalismu.

Tak co bych pohledával ve vládní straně? Fór byl v tom, že jsem se po střední škole ve velkoměstě a po vojně vrátil do provinčního městečka, ve kterém jsem vyrostl. Chtěl jsem nějak nápomoci změně. Pídl jsem se tam po opo-

od lidí bez ideálů jako jsou Jelcin, Šlouf nebo Topolánek, kteří se dali na politiku z čirého prospěchářství. Anebo bývalí rebelové jsou ještě horší, protože dávají útlaku zdání nevyhnutelnosti a legitimacy.

Barikáda

Před takovým osudem mě zachránilo v roce 1989 přestěhování do Prahy a bouřlivý rozpad starého politického pořádku, který začal v Polsku, přeskočil do Maďarska a od tamtud do NDR.

Už 21. srpna 1989 jsem demonstroval proti sovětské okupaci Československa. Přes značnou jazykovou bariéru jsem měl první kontakty s nezávislými. Najednou tu bylo spousta spolků, které názorně předvedly, že politický systém se může měnit jen zvenčí, ne zevnitř. Já se stal revolucionářem, kterým jsem zůstal dodnes.

Moje organizace, Socialistická Solidarita, se hlásí k odkazu Hnutí revoluční mládeže a k politickému postoji i praxi, které zosobňuje v československém kontextu především Petr Uhl.

Rudolf Převrátíl stál tenkrát jasně na druhé straně barikády, ať už se tam dostal z jakýchkoliv důvodů. Dnes je však členem Socialistické solidarity, a nemá z toho ani materiální výhody, ani morální satisfakci. Pro něj byl rok 1989 zřejmě osobní katarzí, ale o tom by měl psát asi především on sám.

Všichni ti, co Rudu známe, víme, že politicky dnes stojí naprosto někde jinde než v le-

tech sedmdesátých.. Hluboce si váží demokracie a odsuzuje minulý režim. Se svou neuvěřitelnou pracovitostí, velkým rozhledem a nepodplatitelným intelektem toho udělal mnoho pro rozvoj nové levice v České republice.

To by mělo snad stačit, ne? Proč po n-té přepírat Rudovu minulost, které musel čelit už tolikrát na počátku 90. let? Snad by měl být dostačující poukaz na skutečnost, že Rudu dnes brání demokracii proti těm, kteří tu proti vůli naprosté většiny lidí prosazují americký radar, privatizují zdravotnictví a cenzurují média, ba že ho napadají právě kvůli tomu.

Establishment je přece přímo prolezlý bývalými estébáky až na ministerstvu vnitra, bývalými papaláši v dozorčích radách velkých podniku atd. Podrobné sociologické studie jasně ukazují, že politický systém změnil fasádu, ale hospodářství a další klíčové oblasti zůstaly pevně v rukou stejné společenské vrstvy jako před rokem 1989.

Dva důvody

Poukázat na tyto skutečnosti bohužel nestačí, a to z dvou důvodů, vzájemně provázaných. První se zdá být ryze praktický. Kdo svou minulost záměrně skrývá, je snadno vydíratelný. Mohou ho odrazovat od další politické angažovanosti nebo s ním jednat ještě hůře.

Přesně to dělala i Stasi. Vydírala bývalé gestapáky, nacistické papaláše a občas i celkem bezvýznamné členy NSDAP. Kryla tak i meziná-

rodně hledané válečné zločince za to, že jim donášeli. Není nejmenší pochybnosti, že BIS a další zpravodajské služby činí dnes totéž. Nejlepší prevence je vyjít s celou pravdou ven, protože oni ji stejně už znají.

Druhý důvod jde hlouběji. Česka společnost, naštěstí, s konečnou platností odmítla stalinismus. Dokázala to mj. v roce 1989 opakovaně masovými demonstracemi a plošnou generální stávkou. Nová česká radikální levice je zcela jasně antistalinistická a to platí i pro Rudu. Ale to víme my, nikoliv však ti, které chceme získat pro radikální demokratickou změnu společnosti. Jak je o tom přesvědčit?

Podívejme se pro ilustraci, jak se chová KSČM. Vypouští hezké deklarace, ale na základajícím sjezdu Strany evropské levice opustila delegace KSČM sál na protest proti odsouzení stalinismu.

Její poslanec Vondruška vehementně popírá, že by se jako bachař dopustil týrání politických vězňů, a KSČM dělá mrtvého brouka.

Podle tiskoviny KSČM „Čína civilizuje Tibet“ a „Rusko bojuje v Čečensku proti terorismu“. Jsou to stejné argumenty jako těch, kteří ospravedlňují okupaci USA v Iráku, proti které KSČM vystupuje.

Je nabíledni, že svá krásná tvrzení nemyslí vážně. Dominujícím politickým proudem uvnitř KSČM jsou stalinističtí nostalgici s takovým množstvím másla na hlavě či přímo krve na rukou, že KSČM jako celek zřejmě považuje očistu

za příliš riskantní. Je pohodlnější skrýt hlavu, semknout se, ideová i materiální korupce vzkvétají ve stínu stalinistů.

Škodí takovým postupem samozřejmě nejen sobě jako společenskému aktéru schopnému ovlivňovat dění v ČR, ale celé obnově životaschopné levice v ČR. KSČM je kolos, který se zatím velice pomalu ale jistě potápí.

Bylo by sebevraždné, kdybychom my z antistalinistické levice sledovali stejnou pštroší politiku a ignorovali u pracujících hluboce zakoreněnou nedůvěru vůči novým politickým subjektům všeobecně a vůči minulému režimu zvlášť. Pokud nenastolíme jinou dynamiku než „poststalinisté“, můžeme to zabalit rovnou.

Navíc lidem z KSČM stačí v podstatě teplá místečka v samotném politickém systému, a k tomu potřebují jen jednou za pár let hlasy nejfrustrovanějších voličů.

My chceme tento systém radikálně změnit a potřebujeme k tomu motivované aktivisty. Ti, které pro takovou aktivitu chceme získat, mají prostě nárok vědět, zda své zásady na papíře myslíme vážně.

A to obzvlášť ti, kteří se tehdy nacházeli v jasném rozporu s námi deklarovanou politickou tradicí a jsou kvůli tomu našimi politickými protivníky vláčení v tisku. Určitě to není lehké, ale dlužíme to Ne základnám a jejím přívržencům a všem potenciálním levičákům v české společnosti.

THOMAS FRANKE

Případ bratrů Mašínů:

Přesvědčování vraždou?

Zabili sedm lidí a několik vážně zranili, pálili stohy, házeli municí do tendrů parních lokomotiv, rozbíjeli agitační skřínky KSČ a okna nejagilnějších komunistů, dávali hřebíky pod kola svazáků v prvomájovém průvodu. To je dosavadní (lidem známá) bilance „třetího odboje“ skupiny bratrů Mašínů.

Položme si však otázku, zda se tato skupina snažila rozpoutat povstání, které by vedlo ke svržení systému. Mašínovská skupina se nesnažila přesvědčovat lidi, neorganizovala široké hnutí, neargumentovala. Páchala hospodářské sabotáže, kradla zbraně a peníze, vraždila. V době kdy Mašínové a jejich skupina působili (1948-1953), měla KSČ největší podporu mezi lidmi.

Ctirad Mašín řekl: „Politický boj s

komunisty skončil v únoru 48. Oni vyhráli a tím to skončilo. Kdo nebyl s nimi - byl proti nim. A jelo se naostro.“ Žádné argumenty. Později řekli Mašínové o své první akci: „Primární účel byl získat zbraně, ale taky tou akcí vytvořit nejistotu v sympatizantech režimu“. Ani slovo o tom, že by chtěli získávat nové přívržence.

Ctirad Mašín se o akcích skupiny vyjádřil po sametové revoluci takto: „Ani jsme nechtěli vyprovokovat partyzánskou

válku či povstání. Dnes se říká, že se k nám nikdo nepřidal. My jsme nepřemýšleli, že by někdo další měl také něco dělat. No, bylo by to fajn, ale abychom vyvolávali nějakou vzpouru, to ne.“ Nyní se můžeme domnívat, že se snažili vytvořit ve společnosti atmosféru strachu. Nutit režim více zasahovat do života lidí a tvrději perzekuovat odpůrce. Nutit ho, aby se svými protipatřeními zcela zdiskreditoval, což by v konečném dů-

sledku mohlo vést k lidovému povstání.

Oni vidí oprávnění pro své činy v tom, že třídní boj vyhlásila komunistická strana (později mluví o tom, že KSČ vedla v zemi občanskou válku). Mašínové patřili k těm, kteří se nepřipojili k revolučnímu dělnickému hnutí, za něž se vydávalo KSČ, a to (jak vyplývá z jejich pozdějších rozhovorů) hlavně kvůli jejich stanovisku k soukromému vlastnictví. Taktéž byli a jsou silnými individualisty, kteří nadřazují svoje zájmy nad život druhého. Jejich politické založení je bezesporu pravicové, což se ostatně projevuje i dnes, např. Milan Paumer je přívrženec extrémní a fanaticky nenávisné pravice (Mladá pravice, Konzervativní strana). Na bratřech Mašínových byl a je patrný silný vzor jejich otce, který byl popraven za účast na odboji a byl členem odbojové skupiny Tři králové. Od něj převzali sklon k vlastenčení, vojenské tradici a hodnoty. Nejsou to lidé, kteří by dovedli přesvědčovat, analyzovat či vytvářet souvislou intelektuální práci a tak se uchylují k násilným akcím.

Sami přiznávají, že je politická situace v zemi do roku 1948 nezajímala a nevěnovali jí pozornost. Tím ovšem zcela propásli možnost věci ovlivnit a svou činnost zahajují až po tzv. Vítězném únoru. Jejich skupina má zhruba 7 členů a nerozšiřuje se ze strachu z prozrazení. Nachází se v izolaci jak mezi odpůrci režimu, tak i ve společnosti jako takové. V takovéto situaci není dlouhodobě možné dělat "odboj". Je pravda, že naděje umírá poslední, ale to je v kontextu jejich činů velmi nešťastné.

Většina akcí "Mašínovců" by se dala rozdělit do dvou částí: neúspěšné a vražedné. První dvě, které jim měly zajistit zbraně, byly neúspěšné, ale nikdo nebyl zabit. Třetí byla opět neúspěšná, a byl při ní zastřelen příslušník SNB Oldřich Kašík, údajně ve chvíli kdy sahal na pistoli. Ke zbrání se opět nedostali. Akce číslo čtyři byla úspěšná a zemřel při ní další člověk, příslušník SNB Jaroslav Honzátka, kterému Ctirad Mašín podřízl hrdlo, aby je (podle nich)

nemohl identifikovat. Později o tom řekl: „O tom, kdo tam má službu, jsme netušili. To byla vedlejší věc.“ První a neúspěšný pokus o překročení hranic vlastně ani nezačal, protože při jeho přípravě byl Ctirad Mašín zatčen a následně odsouzen na 2,5 roku za neoznámení trestného činu. Jejich další akce byla ozbrojená loupež peněz určených k výplatě pro dělníky z jedné továrny. Jejich stanovisko je, že peníze potřebovali na úplatky, aby mohli dostat Ctirada Mašína z vězení. Josef Mašín při

interpretována jinak než jako přímé ohrožení jeho života, jeho rodiny a celé společnosti.

Bratři Mašínové a jejich skupina věřili, že velmi brzy vypukne válka. Jejich plán byl: udržovat se ve fyzické kondici, dostat se na Západ, dát se naverbovat do americké armády a po vypuknutí války se vrátit do ČSR a „vysvobodit“ ji. Proto také podnikli 2.10.1953 úspěšný pokus o útěk. Při tom podle některých zdrojů (např. Právo, historik Eduard Stehlík z Vojenského historického ústavu) byli zabit

akci zastřelil účetního továrny Josefa Rošického, a to při údajné rvačce o zbraň. Z akce si odnesli zhruba 900.000 Kčs. Podle deníku Právo (z 15.3.2008) byly tyto peníze nakonec využity na nákup nových motocyklů, dvou gaučů, elektrického ohříváče vody a nového oblečení. O většinu peněz však přišli po provedené měnové reformě.

Po amnestii se vrátil Ctirad Mašín zpět a se svou skupinou ukradli zhruba 100 kg výbušnin na plánovanou výkolejní vlaku. Jejich poslední akcí na území ČSR bylo zapálení 11 stohů. Plán byl zapálit stohů 17, ale Ctirad Mašín byl u obce Mořice zastaven velitelem místních hasičů, kterému prostřelil hrudník a pravé oko.

Někteří obhájci těchto činů je často bagatelizují jako nutnou obranu. Když se však podíváme na situace, ve kterých došlo k zabití či zranění Mašíny, zjistíme, že ti, kdo používali nutnou obranu, byli oběti. Bránili útočníkům dostat se ke zbraním či penězům. Daná situace (pokud jde o krádež zbraní a žhářství) nemůže být daným příslušníkem

čtyři lidé a dva lidé ze skupiny byli zadrženi. Do Západního Berlína se dostali rozděleně. Poté se přihlásili do americké armády, ve které zůstali pět let. Milan Paumer se dokonce účastnil války v Korei. Postupně si ale všichni uvědomují, že USA vlastně současná situace vyhovuje a bojuje pouze proti rozšiřování moci SSSR. Milan Paumer řekl: „Jako kluci jsme měli ideály. Inspiroval nás především příklad otce Ctirada a Pepíka, hrdinného generála Mašína. Chtěli jsme být jako on. S ideály jsme odcházeli do nejdemokratičtější země světa, Spojených států amerických. Byli jsme pyšní na to, že můžeme v uniformách USA hájit svobodu v Koreji.“

Ctirad Mašín řekl: „Naše plány se soustředily na sabotáže, dělání co největších škod, aby byl režim hospodářsky oslaben.“ Nevím, zda Mašínové čekali, že družstevníci a zbytek společnosti uvítají, že jsou jim zapalovány stohy. Vražda a sabotáže nejsou argumenty, a když, tak pro protistranu. Idea vzít si zbraň a jít bojovat proti režimu, který je většinově podporovaný, v na-

ději, že lidé otočí, je dle mého neskutečně tupá a kontraproduktivní. Je to něco podobného, jako kdyby socialisté volili ODS v naději, že až lidi "spadnou na hubu", poznají, že jsou pro ně to nejlepší. Ti lidé, které Mašínové zabil, se podle jejich názoru dopustili tyranie pouze tím, že vlastnili rudou knížku.

Milan Paumer se vyjádřil o činnosti skupiny takto: „Rozhodli jsme se po roce 1949, že něco začneme dělat. Roznášet letáky nemělo význam, protože jen za to byl trest deset let, tak lepší bylo začít s něčím více výrazným, třeba někoho zastřelit. A když vás chytanou, tak ta druhá strana je o jednoho člověka, o jednoho komunistu slabší.“

Pro výroky a činy skupiny bratrů Mašínů a jejich představitelů je typické sobectví, pocit vlastní nadřazenosti a intelektuální slabost. Tím, že odmítli argumentovat a přesvědčovat občany, se do budoucna stali pouze násilnickou bandou. Bojovali proti většinovému přesvědčení lidí prostředky, pro které dnes odsu-

zují KSČ, totiž že zabíjeli lidi opačného názoru z toho důvodu, že jsou opačného názoru. I z jejich dnešních rozhovorů vyplývá, že nejsou schopni akceptovat názory druhých. Jejich činnost se nezaměřovala na pomoc lidem, kteří byli neprávem odsouzeni či pronásledováni režimem. Více než odboj to byla soukromá "válka" sedmi nespokojených lidí, kteří se chtěli vyrovnat svým otcům. Jejich útěk a po něm zjištěné činnosti na území ČSR si vyžádaly tvrdší persekuce vůči lidem. Oni však již byli v USA. Z jejich činnosti tak měli škody pouze obyčejní lidé, ve kterých mohli získávat (při výrazné změně prostředků) své spojence. KSČ se u moci držela ještě 36 let.

Dne 4.4. zveřejnila česká internetová média zprávu od Pavla Žáčka, ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů, ve které stálo, že bratři Mašínové a jejich strýc Ctibor Novák měli v plánu spáchat atentát na prezidenta Klementa Gottwalda a další osobnosti tehdejšího režimu. Když si ovšem přečtete rozhovor s Milanem Paumerem,

budete mít pocit, že formule „měli v plánu“, znamenala pouze to, že nápad zazněl, byl přijat, ale nebyly podniknuty žádné kroky k jeho realizaci. Milan Paumer dokonce dlouho popíral, že by se na něčem podobném dohodli.

Kdyby ovšem k atentátu skutečně došlo, nastalo by období tvrdých perzekucí a žně pro SNB a StB, které by dostaly nebyvalou moc. Z Klementa Gottwalda (který byl v oné době brán jako mnohem pozitivnější postava než nyní) by se stala ještě výraznější národní modla a z jeho smrti silný nástroj propagandy.

Premiér Mirek Topolánek měl z nového zjištění radost

a tvrdil, že se tak prokáže, že nejsou vrazi, jak jsou často označováni. Náš pan premiér, který pravděpodobně věří, že zabití sedmi by se anulovalo, pokud by byl zabit Gottwald, však přehlíží to, jak by onen atentát byl vnímán v tehdejší době a jaký by měl vliv na společnost. To je však zcela zásadní. Mašinové, kteří označovali vládu v ČSR jako diktaturu, dělali tehdy vše proto, aby tato diktatura narůstala. Svými prostředky se zcela odřízli od možnosti získávat širší podporu, se kterou by se jim mohlo podařit v napjaté atmosféře systém svrhnout.

Nespokojenost, která se projevuje párkrát do roka ná-

silnou akcí, má nepředstavitelně slabší účinek než nespokojenost projevovaná například nápisy, letáky, časopisy atd. Pokud se vytvoří ve společnosti vědomí, že existuje skupina či skupiny, které jsou proti režimu, a podaří se jim předávat argumenty veřejnosti, je tu možnost, že by systém byl svržen.

Státní zřízení by se samozřejmě snažilo odpůrcům čelit, ovšem perzekuce by měly stupňující se tendenci, která by nahrávala spíše její opozici. Po akcích bratrů Mašinů, o jejichž propojenosti se nevědělo, byla veřejnost zděšena a perzekuce probíhaly ve vlnách. Když se po emigraci

Mašinů Státní bezpečnost a společnost dozvěděla o propojenosti jednotlivých činů, pro média nebylo vůbec těžké zásahy státu „ospravedlnit“.

Zjednodušeně řečeno – akce bratrů Mašinů by mohly posílit diktátorské tendence i v demokracii, ale akce již zmíněného projevovali nespokojenosti pomocí nápisků, letáků, časopisů, později nelegálními demonstracemi a jinými formami, by nutily systém ukázat svou pravou tvář.

Čím tedy pomohla skupina bratrů Mašinů lidem? Čím pomohla demokracii a svobodě, na kterou se dnes odvolává?

FILIP RUEEL MOLNÁR

Irák:

Povstání v Basře ranou pro okupanty

Masová vzpoura, která propukla minulý týden po celém Iráku, ukázala prázdnotu tvrzení, že okupace dosáhla v zemi „strategického vítězství“.

Když irácká armáda zaútočila na Basru, tvrdilo se, že cílem je vypořádat se s tamními „zločineckými gangy“, ve skutečnosti to však byl pokus o potlačení lidového odporu proti okupaci.

Odpovědí na akci armády bylo pobouření. Státisíce Iráčanů vyšly do ulic.

Spojené státy a Británie silně sázely na domněnku, že irácká vojska za ně zajistí policejní dohled nad zemí a že tedy budou moci pomalu stahovat své vlastní jednotky. George Bush nazval útok „rozhodujícím momentem“ své strategie „vzestupné vlny“.

Mnoho iráckých vojáků a policistů ale odmítlo bojovat, jiní ustoupili nebo přeběhli k rebelům.

Britský ministr obrany Des Browne roztrhal plány na snížení počtu britských vojáků v jižním Iráku.

Vzpoura začala, když se irácký ministerský předseda Nuri al-Maliki pokusil zmocnit kontroly nad ropným městem Basrou, kterou dosud měla v rukou Mehdiho armáda, lidové

nacionalistické hnutí vedené vzbouřeným šiitským klerikem Moktadou al-Sadrem.

Vůdce hlavní irácké odborové organizace pracujících v ropném průmyslu Hassan Juma vysvětluje ve své zprávě britskému časopisu Socialist Worker, že všude tam, kde se irácká vojska pokusila vstoupit do chudých čtvrtí Basry, narazila na rozhodný odpor.

„Útok irácké armády začal intenzivní palbou z děl a všech možných druhů zbraní,“ říká se ve zprávě.

„Hrdinná čtvrt' Havanía zabránila loutkové irácké armádě ve vstupu do města.“

Irácké ozbrojené síly byly cvičeny pro rozhodující střetnutí se vzbouřenci britskými jednotkami, které byly vyhnány z města před šesti měsíci. Tato strategie se nyní rozpadla.

Státisíce Iráčanů vyšly do ulic v masových demonstracích. Ovládly jižní města Nassiriya, Kut, Hilla, Diwanija, Ammara, Kerbala a také šiitské muslimské čtvrti Bagdádu.

Svou podporu vzpourě vyhlásily také odbojové organizace sunnitských muslimů – překonaly tím ochromující sektářské rozpory, jež ničily

zemi v posledních dvou letech.

Sdružení muslimských učenců, mluvčí převážně sunnitských odbojových organizací, vyzvalo ve svém prohlášení „všechny Iráčany, aby projevili jednotu a solidaritu a zabránili hrozbám namířeným proti lidem, kteří se vzdorují okupaci“.

Útok na Basru do minulé soboty uvázl a značná část města byla pod kontrolou hnutí odporu. Okupanti reagovali zuřivými útoky.

Bojové letouny koalice zabily množství lidí v městech Hit a Basra, zatímco jednotky USA spustily přehradnou dělostřeleckou palbu do chudých předměstí Bagdádu v zoufalé snaze krýt útek irácké armády.

Protože Malikiho vládě hrozila potupa, iráčtí vládní úředníci nakonec vyjednali příměří s pomocí iránských představitelů.

Stáhnout se

V neděli vláda nabídla zastavení svých útoků a propuštění některých zajatých bojovníků, jestliže Sadr nařídí ukončení vzpoury. Vláda se vzdala všech požadavků, aby

vzbouřenci odevzdali zbraně. Později večer dal Sadr svým velitelům pokyn, aby se stáhli z ulic.

K tomuto poslednímu povstání došlo po zastavení palby, které nařídil Sadr loni v srpnu.

Tehdy prohlásil, že klíčovým prvkem „vzestupné vlny“ USA je „odzbavení milic“ – jen slabě zastřená hrozba namířená proti jeho hnutí – a že se obává, že přímý střet přinese opakování vražedných útoků letectva USA na hustě obydlené okrajové čtvrti, k nimž už došlo po celé zemi.

Ačkoliv příměří hodilo záchranné lano vládě, která vsadila svou důvěryhodnost na rozdrčení odporu, povstání ukázalo, jak hluboký hněv vyvolává okupace.

Izzat al-Shahbander, poslanec iráckého parlamentu podporující okupaci, přiznal agentuře Reuters: „To, co se stalo, oslabilo vládu a ukázalo slabost státu. Schopnost státu mít pod kontrolou Irák je nyní zpochybněna.“

To není zrovna onen „rozhodující moment“, ve který doufal George Bush.

SIMON ASSAF
ZE SOCIALIST WORKERU PŘELOŽIL
RUDOLF PŘEVÁRIL

MARXISM 2008: 3. - 7. července, Londýn
Týden přednášek a debat na Central University of London

FARC a občanská válka

V posledních týdnech se pozornost médií mimochodem obrátila k situaci v Kolumbii, kvůli novým událostem v případě únosu Ingrid Betancourtové. Jak známo, Betancourtová byla unesena během své volební kampaně v roce 2002 a od té doby je v rukou FARC, vojenských revolučních sil Kolumbie.

Další významnou událostí byl útok 1. března, při kterém zemřel "šéf diplomacie" FARC, Raul Reyes. Tento útok, který vykonala Kolumbie na Ekvádorském území vyvolal diplomatický nesouhlas a napětí mezi Kolumbií, Ekvádorem i Venezuelou.

Situace v Kolumbii

Reportáže o Kolumbii často zapominají popsat celkové klima, které v zemi je, a které samozřejmě ovlivňuje i vyjednávání a postup FARC v případě Ingrid Betancourtové. Situace napětí trvá již více jak 40 let, když v 60. letech se konzervativně-liberální vlády rozhodly vyvolat vlnu násilí proti svým politickým protivníkům. Vládní síly, a hlavně polovojenské oddíly poslušné vládě, začaly masově vraždit členy levice, odborů a kritické občanské společnosti. V takové situaci se několik tisíc členů komunistické strany Kolumbie rozhodlo založit Revoluční vojenské síly Kolumbie, které začaly gerillovou válku na jihovýchodě země. V průběhu 70. a 80. let se FARC dostaly do sporu i s drogovými magnáty, kteří začali využívat Kolumbii jako plantáž pro výrobu kokainu.

Kolumbie se tak dostala do konfliktu, který již nebyl redukovatelný na konflikt mezi vládou a opozicí, ale ve kterém začaly hrát zásadní roli výrobci drog. V 80. letech, kdy se dosáhlo dohody o zastavení bojů mezi vládou a FARC a jinými odbojovými skupinami, se stal hlavním motorem civilní války drogový kartel, který se postavil jak proti vládě, tak proti FARC, která prosazovala na okupovaných územích agrární reformu a emancipaci rolníků. Zastavení bojů mělo ale křeh-

ké trvání pro neustálé porušování dohod ze strany vlády, která pokračovala násilnou politikou vůči opozici, a pro pozdější reakce ozbrojených skupin na vládní represii. Po roce 1985, (rok konce zasta-

vlastní Demokratickou politiku bezpečnosti a obrany, která klade důraz na vojenskou porážku FARC a ostatních opozičních ozbrojených skupin.

Uribe dostal k takové politice souhlas USA, protože

mobilizovat lidi proti vládě po celé Kolumbii. Represe ale není přímo vykonávána státní policií či vojskem, ale polovojenskými oddíly, placenými vládou nebo narkotrafikanty.

Polovojenské oddíly jsou totiž opravdovým zdrojem teroru v latinskoamerické zemi. Ačkoliv se často mluví o FARC jako o skupině, která drží v šachu celou zemi, de facto má pod kontrolou jen 5% území a je dlouhodobě neschopná vést soustavné ozbrojené akce na zbývající části území. Polovojenské oddíly jsou však neřízenými střelami, které vykonávají rozkazy svých klientů nebo provádějí vlastní nájezdy a akce. Ačkoliv paralela je jen částečná, situace v Kolumbii se podobá stavu Itálie v letech 1921 až 22, kdy začaly útoky fašistických squadristů. Ti sice byli pod velením fašistické strany ale většina jejich akcí byla vyvolána zájmy místních velitelů a jejich chlebodárů. Kruť a násilí vůči opozici dokazují i události okolo demonstrace 6. března proti státnímu terorismu, kde se sešlo 300 tisíc lidí. Pár dnů poté polovojenský oddíl Aquilas Negras zabil 6 odborářů a nejméně dalších 40 aktivistů, kteří demonstraci organizovali. Takové události jsou však v Kolumbii na denním pořádku.

Nelze také zapomenout na úlohu USA a jejich vliv na kolumbijskou politiku. USA nejen vycvičují kolumbijské vojáky, ale také financují od dob prezidenta Pastrany kolumbijskou bezpečnostní politiku. Není náhodou, že během mírových rozhovorů v roce 1998 sehrály jen malou a vesměs negativní roli, na rozdíl od jiných evropských zemí, které se aktivně zasadily za zastavení bojů a za

vení bojů), sice pokračovaly neformální kontakty, ale již nikdy nebylo dosaženo dohody o zastavení bojů. Ta nicméně byla téměř na dosah ruky v letech 1998 a 1999, ve kterých sehrál zásadní roli právě Raul Reyes. Prezident Pastrana se rozhodl dialog přerušit a začít znovu bojovat s FARC. Nicméně eskalace násilí vyvrcholila po zvolení prezidenta Alvara Uribeho, který začal razit

jeho syntonie s bushovským heslem "s teroristy se nemluví, po teroristech se střílí" je naprostá. Za Uribeho se zvedla vlna násilí nejen proti ozbrojeným skupinám, ale také proti, a snad hlavně proti, levicové opozici, občanské společnosti a odborům. Tyto subjekty jsou nezávislé na FARC a na jiných skupinách, které vedou opoziční ozbrojený boj, ale dokážou

řešení sociálních otázek. Je taky známá ideologická symbióza mezi Georgem Bushem a Alvarem Uribem. USA se nikdy rázně nepostavily proti státnímu teroru, který vládne u jejich spojenců, a podporují vojenské řešení "terorismu", který má ale hluboké kořeny v sociálních nepokojích a represí vlády.

Navíc podporují Uribeho bojkot a sabotáž při vyjednávání o propuštění Betancourtové a odmítají uznat FARC jako plnohodnotného politického partnera, ačkoliv o to Francie žádá. Spojené státy totiž vidí Kolumbii jako poslední spřátelenou (čti poddanou) zemi v regionu a chtějí tam udržet svoje postavení za každou cenu. Kolumbie totiž sousedí s Venezuelou a Ekvádorem, tedy zeměmi s vládami pro ně nepřátelskými. USA vidí Kolumbii jako odrazový můstek pro znovuzískání vlivu v regionu a případ Betancourtové jako příležitost historického znemožnění Huga Cháveze na mezinárodním poli, jelikož venezuelský prezident svým furiantským způsobem slíbil že dosáhne osvobození Betancourtové. Takový výsledek by Chávezovi pravděpodobně otevřel dveře k evropským diplomatickým. Pro USA je Kolumbie ve vztahu s Venezuelou klíčová i z dalšího, naprosto zásadního důvodu: Venezuela je totiž závislá na dodávkách potravin z Kolumbie, což činí Venezuelou vládnou vydíratelnou.

Politika a budoucnost FARC

FARC se v posledních letech zdají být ve vojenské, ale hlavně politické ofenzivě. To je patrné právě na požadavcích na její ozbrojení a na případu Ingrid Betancourtové. Místo toho, aby FARC požadovaly v zájmu celého

kolumbijského obyvatelstva, aby mezinárodní společenství razantně žádalo po mafiánské a polofašistické vládě Uribeho odzbrojení polovojenských oddílů, jejich požadavky jsou omezeny na demilitarizaci dvou důležitých měst, které sice zvětšují sféru jejich vlivu, ale neřeší ani část problémů, kterou Kolumbie má. Dlouhý odboj na jihovýchodě přivedl do řad FARC řadu lidí, kteří vidí jako jejich cíl ne osvobození Kolumbie od Uribeho vlády, agrární reformu a demokratizaci státu, ale upevnění vlastních mocenských pozic

v táborech FARC v pralese a tam poznat jeho charisma i lidství. Jak poznamenal Ramon Mantovani, člen nejužšího vedení PRC, která není žádná teroristická organizace ale vládní strana v Itálii, "Raul byl diplomatem který bojoval zbraněmi a ironií". Raul a jeho soudruzi viděli ozbrojený boj jako nutnou odpověď na násilí vládních sil. Jak se ukázalo právě při mírových dialogích v roce 1998 a 1999 byl schopen přijmout kompromisy s vládní stranou. Ovšem tehdejší požadavky se nezastavovaly na vytyčení zmilitarizované zóny,

Hledal možnosti jak uznat FARC na mezinárodním poli a našel kladné odezvy nejen u latinskoamerických vlád, ale také ve Francii, v Itálii, ve Skandinávských zemích. FARC totiž, pro svoji historii i současnost, nejsou teroristickým uskupením, jak přiznaly i dánské soudy při procesech s aktivisty obviněných z napomáhání teroristické organizace (organizovali sbírku na podporu FARC).

Raul byl také přesvědčen, že je nutné vyjít z izolace uvnitř země, vzít za své potřeby kolumbijské společnosti a vést dialog s jinými organizacemi. Nestačilo mu omezit se na posílení vlivu FARC a na demilitarizaci dvou měst, i když je to podmínka pro lepší obranu proti polovojenským organizacím. Chápal také, že současně je nutné mluvit se zbytkem Kolumbie, najít cesty jak společně změnit politiku. Poznal, že FARC nedokážou samy změnit a svrhnout vládu Uribeho a jeho kliky. Je proto nutné, aby se FARC angažovaly v boji společně s ostatními subjekty, aby takřikajíc vyšly z pralesa a pomáhaly formovat, i ozbrojený odboj, vůči vládě a hlavně proti polovojenským oddílům, které se jeví jako

na ovládaném území. FARC jsou tedy rozštěpeny ve svých vlastních řadách, hrubě řečeno, na křídlo, které má určitou politickou vizi, a eufemisticky řečeno na křídlo pragmatické, které se neštítí používat stejné způsoby jako vládní polovojenské oddíly či obchodovat s narkotrafikanty.

Raula Reyese, hlavního diplomata a druhého nejvyššího velitele FARC, lze započítat bezpochyby do první skupiny. Mnozí italsí soudruzi z Partito della Rifondazione comunista ho (ale i celou řadu dalších lidí z Kolumbie a FARC) měli možnost potkat při častých cestách do Itálie, nebo přímo

ale měla jako hlavní část demokratizaci Kolumbie, agrární reformu a řešení sociálních otázek. Tehdejší FARC, kterých byl Raul nejviditelnějším představitelem, ještě dokázaly formulovat politické cíle, které byly blízké potřebám kolumbijské společnosti. Avšak zvednutí intenzity bojů ze strany vlády Alvara Uribeho a čím dál větší vliv pragmatického křídla v posledních letech vzdálila FARC od jiných subjektů, které si také přejí změnu vládní politiky a narovnání sociálních rozdílů.

Raul Reyes prosazoval koncepci vycházející z nutnosti přerušit izolaci FARC.

čím dál více samostatné a není řečeno že je lze porazit jenom politicky, bez použití vojenské síly. Samozřejmě to si vyžaduje i kritiku do vlastních řad, reflexi své historie, účinné nelehkou vládními provokacemi a násilím ale také vlastní neschopností, a nalezení programu, který by byl sdílen širokou frontou subjektů.

Zdá se ale, že pro FARC, bez tohoto "diplomata, který bojoval zbraněmi a ironií", bude dosažení těchto cílů a emancipace kolumbijského obyvatelstva těžší.

JAKUB HORNÁČEK

Sarkozyho Afghánistán

V posledních týdnech se francouzský prezident Nicolas Sarkozy vrhl se vši vervou do zahraniční politiky. Prezident, známý svou zhoubnou hyperaktivitou, jakoby necítil veřejný tlak na jeho vládu, který se projevuje jak v sílící mobilizaci ve společnosti tak v prohře jeho strany, UMP, v komunálních volbách nebo v propadu preferencí a popularity ve výzkumech veřejného mínění.

Jeho kroky totiž dost otrásly francouzskou veřejností a v novinách se znovu začalo diskutovat o problematice války, neboli o argumentu, který se dostal do pozadí pod náporom jiných sporných, a pro široké vrstvy negativních, kroků jeho vlády.

Největší rozruch vyvolal záměr posílit francouzské jednotky v Afghánistánu o tisíc mužů, a přesunutí jednotek více na východ, kde probíhají nejsilnější boje s Talibanem. Tento krok byl ohlášen při návštěvě u britského premiéra Gordona Browna, kde Sarkozy mimo jiné prohlásil, že je potřeba si brát příklad z hrdinství vlády Spojeného království v takzvaném boji proti terorismu. Jelikož stěží lze považovat za hrdinský čin útočit na slabšího protivníka, popřípadě vraždit nevinné lidi, Sarkozy asi měl na mysli jinou vlastnost chabrosti Gordona Browna a jeho soupeřů: přidat se k válce, kterou drtivá většina společnosti odmítá. Ovšem Sarkozy, na základce prý osel ale teď (zdá se) vnímavý žáček, dostal hned po návratu z Albionu možnost postoupit martýrium za Svatou válku proti terorismu, když se 68% lidí (jak již známo pohodlných, zbabělých, dle militaristických názorů změkčilých nebo sympatizujících s terorismem) prohlásilo svůj nesouhlas s rozšířením francouzských vojsk v již zmíněné asijské zemi.

Dokonce i parlamentní so-

cialisté se vzbouřili. Sarkozy totiž dal najevo, že si nemíní obstarat souhlas Parlamentu, jelikož Ústava V. republiky dává pravomoc vyslat vojáky do zahraničí vládě a nikoliv Národnímu shromáždění. Socialisté si přesto vymínili debatu, kde se částečně projevilo jejich pokrytectví. PSF

uspořádání společných protestů, jakožto jediného možného nástroje pro boj proti vyslání francouzských vojáků: v Parlamentu má totiž Sarkozy pohodlnou většinu.

Dalším zásadním rozhodnutím je, že se Francie vrací do společných velitelství NATO. Sarkozy se tak ještě ví-

reálně možnosti. Francie se nestala další světovou velmocí, ale podařilo se jí udržet určitá mocenská postavení ve svých bývalých koloniích.

Změna strategie

Dá se říct, že Sarkozyho kroky jsou do jisté míry reflexe schopností Francie hrát velmocenskou hru na mezinárodním poli. Vyslání nových vojáků do Afghánistánu ani návrat k hlubším vazbám uvnitř NATO není důkazem nové loajality k USA, ale byly vyobchodovány za souhlas USA s tím, že jednotky NATO budou součástí a jádrem bezpečnostních sil EU, toho de Gaullovskeho snu. Jenže na rozdíl od de

(Parti socialiste française, Socialistická strana Francie) se totiž zaměřila spíše na formu. Sarkozy rozhodnutí, které vidí jako pohrdání parlamentem a dalším náznakem monarchistického syndromu, kterým dle jejich medicínské diagnózy Sarkozy trpí, a už ne tolik na kritiku samotného rozhodnutí. Určitým náznakem nakolik socialisté berou vážně odpor vůči většímu zapojení do války v Afghánistánu je výzva vydaná jednou z nejvýznamnějších radikálních levicových hnutí ve Francii, Komunistickou Revoluční Ligu (LCR). Ta vyzvala socialisty, Komunistickou Stranu Francie, Zelené a Lutte Ouvrière (další radikální komunistická strana ve Francii) k

ce odtrhává od pojetí pravice Charlese de Gaulla, který si v roce 1966 odchod z velitelství NATO vymínil. Tímto postojem chtěl de Gaulle deklarovat nový směr francouzské zahraniční politiky, jejíž středem bylo utužování vazeb s evropskými státy, navazování kontaktů s mimoevropskými státy bez ohledu na zahraniční politiku USA, vytvoření evropských sil v konkurenci s NATO a USA. Kvůli těmto zahraničně-vojenským prioritám se Francie vyzbrojila jadernými raketami, které měly udržovat jadernou rovnováhu se SSSR bez ohledu na jaderný arzenál USA. Ovšem i v době de Gaulla se daly tyto požadavky označit za megalomanské projekty, než

Gaulla Sarkozy pochopil, že státy Unie nemají ani chuť ani finance vytvářet struktury, které by se kryly. Navíc vytvoření evropských bezpečnostních sil by mohlo také narazit na nevoli euroskeptiků. V takové situaci se jeví daleko praktičtější vytvářet evropské bezpečnostní síly uvnitř NATO a se souhlasem, a nikoliv navzdory USA. Koneckonců takový postup je zahrnut i v Lisabonské smlouvě a je odpovídající i ambicím evropských vlád, neboli rozdělit si pole působnosti s USA podle toho kdo je v konkrétní situaci vhodnějším hráčem. Takový postup je zaznamenatelný od dob války v Libanonu, kdy EU vyslala vlastní jednotky, aby kontrolovaly Hizballáh, pro-

tože byly podstatně stravitelnější než US Army. Podobný proces je zpozorovatelný v Kosovu i v Afghánistánu, kde Evropa přebírá role od USA a umožňují jim se víc soustředit na irácké tažení.

Vůle k integraci v rámci NATO bude pravděpodobně posílena i finanční krizí, která zasáhla USA a dostává se i do Evropy. Tato finanční krize dala větší prostor k manévrování Číně a Rusku, protože je zasáhla v podstatně menší míře. Ty se teď dostávají do pozice, kde mohou nahradit USA i Evropu v celé řadě koutů světa, protože jsou méně svázáni potřebami šetřit či pnutími ve společnosti. Není náhodou, že obě mocnosti začaly velice aktivní zahraniční politiku v Africe i Asii a dostávají se do sfér vlivu jak USA, tak evropských mocností jako Francie, Velké Británie, či v menší míře Německo. Dá se říct, že ačkoliv USA se snaží co nejvíce rozšířit NATO v Evropě, ve zbytku světa je jejich politika v silné

defenzivě. V defenzivě jsou i tradiční evropské diplomacie, které se sice snažily udržet vzdálenost od politických linií George Bushe, ale na druhé straně trpěly konkurenci Ruska a Číny.

integrace postavil evropské vlády do rovnoměrnějšího postavení vůči USA, a proto se dá čekat, že NATO bude pod velením USA, Německa, Velké Británie a domů vrácené ovce Francie. Politika těchto

a zemích Třetího světa, jsou velice podobné. Dá se říct, že Evropa má podobný vztah s USA jako PSF se Sarkozym: vyčítá "těm americkým buranům" hlavně způsob, a ne zas tolik obsah chování.

Francie, jak ukázala v odmítnutí rychlé procedury pro získání členství v NATO ze strany Gruzie a Ukrajiny, dokáže vytvořit alternativní blok s velkými kontinentálními státy. Výsledky hlasování ukazují, že ale existuje rámcová shoda vůči tomuto kroku, avšak je nutné ho provádnout tak, aby co nejméně pobouřil Rusko. Proto naděje, že Evropská Unie dokáže být mírovou a diplomatickou alternativou USA se zdá neopodstatněná. Nové rozložení karet, na kterém se Sarkozy výrazně podílel, spíš odkazuje na lidovou moudrost, že věci lze získat jak, cukrem tak bičem. Ovšem není automatické, že cukr je v důsledcích milosrdnější než bič.

JAKUB HORNÁČEK

Dá se tedy očekávat, že se NATO změní, ale nezanikne. Nesdílím názory, že tato instituce je v krizi, ale spíš se transformuje, protože vnitřní poměry sil mezi Evropou a USA jsou jiné než za studené války. Proces evropské

vlád se sice liší v určitých aspektech, avšak klíčové body, jako zabezpečení energetických zdrojů, nutnost rozšiřování západního stylu života i podobné složení ekonomik, které jsou v materiální výrobě čím dál více závislé na Číně

lidovou moudrost, že věci lze získat jak, cukrem tak bičem. Ovšem není automatické, že cukr je v důsledcích milosrdnější než bič.

NATO GAME OVER:

Zápisky z dobývání velitelství Severoatlantické aliance

Uzavřít velitelství NATO. Takto jednoduše lze popsat cíl mezinárodní akce občanské neposlušnosti, která se odehrála v Bruselu 22. března 2008. Více než 1000 účastníků ze 17 zemí celé Evropy se v jeden okamžik pokusilo překonat několik za sebou následujících ostnatým drátem bohatě pokrytých plotů oddělujících bruselskou čtvrt' Evere od ostře strážené základny Severoatlantické aliance.

V cestě jim stály nejen již zmíněné třímetrové ploty, ale kromě nich také množství policistů, vojáků a pracovníků bezpečnostních agentur. Obušky, psi, vrtulníky, slzný plyn a vodní děla proti pro-

vazovým žebříkům a pásům starého koberce. Dobrá nálada na obou stranách. Ale vezměme to pěkně od začátku, jak se na pořádné vyprávění sluší.

Úmysl „dobýt“ velitelství

NATO oznámili organizátoři příslušným orgánům několik měsíců dopředu včetně přesného dne i času « útoku ». Bylo také deklarováno, že půjde o akci přísně nenásilnou s cílem minimalizovat riziko

zranění někoho z účastníků a nezpůsobit žádné škody na majetku. Vůbec celá akce se nesla v duchu naprosté otevřenosti, co se týče úmyslů aktivistů: „Není důvod nepřiznat snahu o proniknutí do

střeženého prostoru vojenské základny, či ji později zapírat a to i přesto, že se podle belgického práva jedná o zločin, za nějž hrozí odnětí svobody až na 5 let. Tento akt občanské neposlušnosti je legitimní prostředek pro upozornění na tak závažné problémy, jaké představují jaderné zbraně v Evropě, válka v Afghánistánu, bombardování Kosova. Na tom všem nese NATO svůj díl viny.“ Tak lze shrnout názory většiny účastníků, kterými tuto otevřenost zdůvodňují.

Nyní již ale přesuneme naši pozornost k samotnému průběhu NATO Game Over 2008.

Do Bruselu jsme z Čech přijeli dva a to již ve čtvrtek 20. března spolu s většinou ze 150 zahraničních účastníků. Hned při registraci v « generálním štábu » jsme museli ocenit vynikající přípravu organizátorů – každý jsme obdrželi složku obsahující vše od mapy města s vyznačenými důležitými body, přes časový rozpis akce až po stravenky, na něž bylo možné dostat třikrát denně jídlo. Po krátkém seznámení s některými z dalších účastníků jsme se vydali na „sleeping place“ nabrat síly na následující den, kdy nás čekal « trénink ».

Do dvou tréninkových bloků přerušovaných jen přestávkou na oběd se vměstnalo skutečně vše potřebné: škola v užívání provazového žebříku a koberce na přelézání plotu s ostnatým drátem, praktické informace, jak se chovat v přítomnosti policejních psů a koní, nácvik skupinového překonávání řad policistů, právní příprava pro

případ zatčení včetně rozdání papírů s modelovou výpovědí v angličtině a holandštině, taktika « útoku » na plot, vše doprovázené fotkami, minifilmy a animacemi. Večer následovala příprava koberců a žebříků a všeobecná diskuze nad tím, jestli se nám zítra podaří dostat dovnitř.

V sobotu, v den akce, se ještě dopoledne konal v generálním štábu poslední briefing, v rámci něhož nám

va obsypáno policií a vojáky, bylo nutné přesně synchronizovat příjezd všech útočících oddílů, aby nebyly celé skupiny zbytečně zatčeny během čekání na ostatní. Synchronizace se povedla dokonale. Ve stejnou minutu dorazilo k různým částem plotu NATO 10 autobusů, každý s 50-60 aktivisty z jedné části Belgie, ve stejný okamžik přijela na jiná místa plotu na kolech početná skupina bruselských

Pro jeho přelézání jsme si spolu se zhruba dvacítkou dalších spoluúčastníků vybrali místo vedoucí na belgickou část základny, která byla méně chráněna. Přesto byla zhruba pětice lidí stažena ještě z vrcholu plotu přibíhajícími policisty, my ostatní však již byli bezpečně za ním a pokračovali jsme dál. Po zhruba pěti minutách pobytu na základně, během nichž jsme střídali s vojáky hru na schovávanou a na honěnou aniž bychom utrpěli vážnější ztráty, někteří z nás překonali další dva dílčí ploty oddělující různé části belgické základny a pronikli až ke dvojtému a o poznání lépe zabezpečenému plotu, za nímž již leželo velitelství NATO. Převyprýšeli, který na nás skrze tento plot stříkali příslušníci

byla odhalena do té doby utajovaná strategie celého útoku včetně časového rámce, rozdělení do jednotlivých skupin a způsobu jejich dopravy na místo. Každý účastník útoku také obdržel přesnou mapu okolí a v rámci již zmíněné « otevřenosti úmyslů » také identifikační pásku účastníka na rukáv a k podpisu formulář o účasti na akci. Kromě toho byly rozdány žebříky a koberce a také pruhované červenobílé lepicí pásky, jimiž měli ti, kdo proniknou tak daleko, „uzavřít“ okna a dveře budovy velitelství. Po tomto briefingu jsme se vydali na místo činu, do čtvrti Evere. Strategie byla jednoduchá: hromadný útok v jeden okamžik ze všech stran. Vzhledem k tomu, že okolí velitelství bylo doslo-

vo útočníků a zahraniční účastníci dorazili částečně vlastními auty a částečně hromadnou dopravou téměř v týž moment.

Já jsem byl členem takzvané „ružové skupiny“ o síle přibližně 60 zahraničních aktivistů, která útočila z jihovýchodní strany v místě, kde je armádní komplex rozdělen plotem na část příslušející velitelství NATO a část spadající pod belgickou vojenskou základnu. Po obdržení signálu jsme se vydali přímo k plotu, před nímž již čekaly skupinky zmateně pobíhající policistů překvapených hromadností a náhlostí útoku. Díky tomu vytvořilo několik desítek prvních zatčených dostatečně velké „díry“ v obraně, aby zbytek mohl bez problémů projít až k plotu.

bezpečnostní agentury, nás nezastavil a my dokázali přehodit na druhou stranu dva žebříky i umístit koberce, jež nás tak před dalším sprejem chránily.

V tom okamžiku se však za rohem, několik metrů od nás objevila skupina asi 10 belgických vojáků. Proto jsem se urychleně pokusil plot překonat, avšak těsně pod jeho vrcholem jsem byl prvním z přiběhnuvších vojáků za nohu stažen dolů. Ostatní se podobným způsobem postarali o zbytek naší skupiny. Následovalo zalehnutí na zem a neochota zvednout se, aby byl zatýkající voják zaměstnán na co nejdéle dobu a nemohl po ni obtěžovat ty, co zatím zůstali na svobodě.

Po nasazení pout a odnesení ke zdi blízke budovy

jsme se však již posadili, užívali si sluníčka a vtipkovali s hlídajícími vojáky, kteří byli evidentně rádi, že jsme jim poskytli zábavné cvičení. Policie byla zřejmě zaneprázdněna na jiných místech a dorazila proto až po necelé hodině. Při cestě na služebnu jsme projížděli téměř celým bruselským historickým centrem a byli nadšeni, že můžeme obdivovat všechny

památky. S dalšími zatčenými jsme se potkali v garážích policejní stanice, což byla jediná místnost, do níž nás byli policisté schopni vměstnat. Zde jsme si již mohli sejmut pouta, a tak jsme využívali osvobozené ruce na maximum – svačili, hráli různé hry a krátili si tak čas do propuštění. To následovalo téměř ihned s ohlášeným koncem akce v 16:00.

Vyhodnocení útoku jsme již opět poslouchali pohromadě u večere na generálním štábu. Z 1000 útočících bylo 500 zatčeno ještě před dosažením cíle. Umožnili však zhruba padesáti šťastným proniknout přes ploty na belgickou základnu a asi desítku dokonce na lépe chráněné velitelství NATO. Ve vězení již tentýž den večer nezůstal nikdo – nebyl důvod, útok se

obešel bez jakéhokoli násilí ze strany aktivistů. Ojedinelé excesy zasahujících policistů si vyžádaly jen jeden obušek rozbitý nos, jedno menší kousnutí psem, několik modřin a kritiku zbytečné brutality zásahu v reportáži belgické televize.

NATO GAME OVER 2008 se podařilo na výbornou.

PETR GLIVICKÝ

Teorie:

Revoluce a strana

Organizace je naprosto nezbytná k dosažení zásadní změny. John Molyneux se ptá, jakou stranu potřebujeme a pokouší se vzít si poučení z masových bojů v minulosti.

Mladý Karl Marx napsal v roce 1845: „Filosofové svět doposud jen různě vykládali, jde však o to ho změnit.“ Nutnost změnit svět byla zřídka-kdy tak zřejmá. Šest bilionů dolarů bylo vynaloženo na válku v Iráku, zatímco ceny potravin prudce rostou a miliony lidí hladoví.

Lidé jako Bill Gates nahromadili téměř nepředstavitelné bohatství, zatímco desítky milionů lidí žijí pod hranicí chudoby – a to v bohatých Spojených státech, nemluvě o zblázněném globálním Jihu.

Imperialismu, mučení, rasismu a sexismu se stále daří, zatímco se začíná rýsovat recese, za níž budou platit pracující. Mezitím se svět žene směrem ke klima-

tické katastrofě a politici, odhodlaní nepoškodit zisky, nic nedělají.

Tyto a tisíce dalších křivd volají po zásadní změně. Otázkou je, jak jí dosáhnout.

Naneštěstí ta nejzřejmější

guje.

To nicméně znamená, že zásadní společenské změny není možno dosáhnout parlamentní cestou.

Marx prosazoval velmi odlišnou strategii. Tvrdil, že

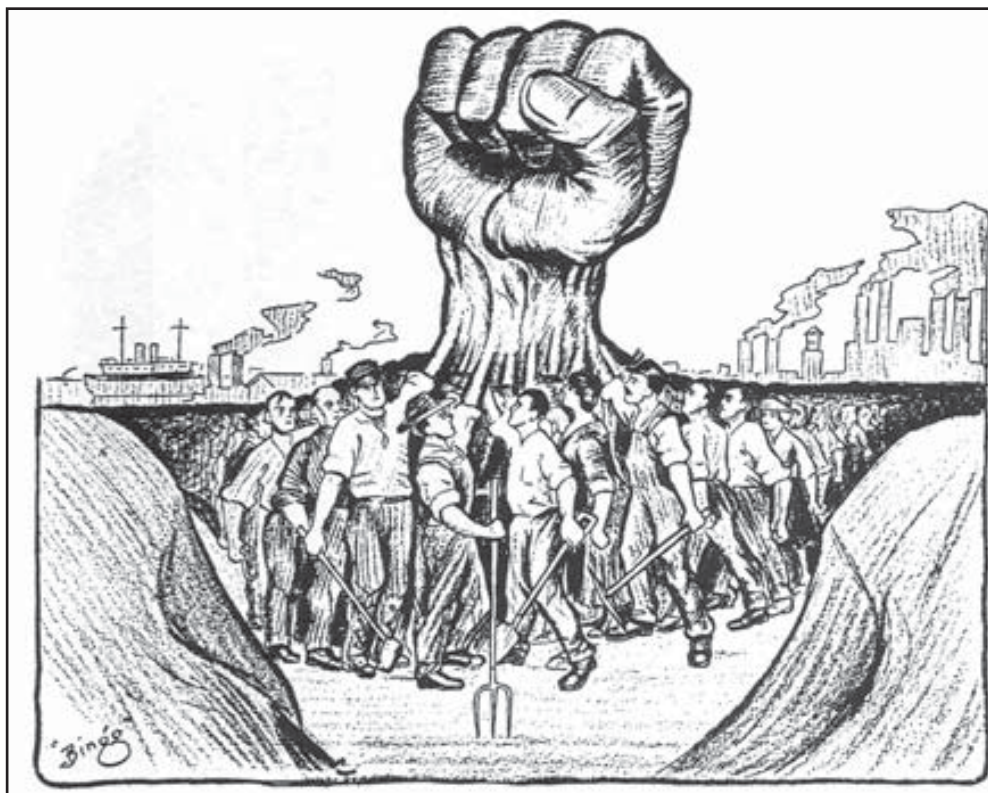
To znamená masové hnutí pracujících zdola, které svrhne kapitalismus, aby ustano- vilo společenské vlastnictví výrobních prostředků.

To znamená výrobu po- třeby lidí, pod demokratickou kontrolou pracujících.

Aby toho mohlo být dosaženo, bylo by nezbytné rozbít existující státní mašinérii – jako armádu, policii a soudnictví – která slouží kapitalistické třídě, a vytvořit nový státní aparát sloužící pracující třídě.

Mnoho lidí samozřejmě odmítá tuto strategii jako nerealistickou. Ve skutečnosti je mnohem realističtější než strategie parlamentních reforem. Chápe, že skutečná síla leží ne v parlamentu, ale v zasedacích místnostech velkého byznysu.

Je realistická, co se týče role armády, policie a dalších státních institucí a jejich chování v době krizí, kdy vystupují na obranu kapitalismu.

metoda, metoda, kterou sám systém lidem nabízí – zvolit vládu, která by prosadila reformy – jednoduše nefun-

změny musí být dosaženo ne pro pracující, ale pracujícími: „Emancipace dělnické třídy je čin dělnické třídy samé.“

Masová akce

Je realistická, co se týče společenské síly potřebné k porážce kapitalistické třídy a jejího státu – ta nemůže být ničím méně než masovou akcí milionů pracujících.

Také historie ukazuje, že tato strategie je reálnou možností.

Čas od času pracující povstali a odmítli kapitalismus – v Paříži v roce 1848 a znovu v roce 1871 s Pařížskou komunou, kde pracující třída spravovala město 72 dní, než byla Komuna utopena v krvi.

Revoluce v Rusku z let 1905 a 1917 byly následovány boji po celém světě, které zahrnovaly italská „rudá léta“ 1919-1920, německou revoluci v letech 1918-1923, britskou generální stávku roku 1926 a čínskou revoluci v období let 1925-1927.

Blíže současnosti se odehrála povstání ve Francii v květnu 1968 a v Chile roku 1972, portugalská revoluce v letech 1974-1975 a iránská revoluce mezi roky 1979 a 1980.

To jsou jen některé z nej důležitějších příkladů. Mnoho těchto epizod není příliš známých, protože se o nich zkrátka a dobře nedozvíme ze školních učebnic a televizních dokumentů, ale zůstávají historickými fakty a prokazují revoluční potenciál pracující třídy. V mnoha z nich začala pracující třída vytvářet orgány dělnické moci, s nimiž by ustanovila novou společnost.

Ale byl tu samozřejmě

problém. Ve všech případech kromě jednoho byli pracující poraženi, často krvavě.

Jedinou výjimkou je Rusko z roku 1917, kde revoluce uspěla a pracující třída se ujala moci na několik let, než ji ztratila při stalinistické kontrarevoluci způsobené tím, že revoluce nebyla schopná se rozšířit.

Čím byla ruská revoluce odlišná? Hlavně to byla přítomnost a vůdčí role Leninovy bolševické strany.

V únoru 1917 bylo bolševiků asi 26 000. Do října jejich počet vzrostl k 400 000 a byli podporováni klíčovými sekcemi pracující třídy a také vojáky a námořníky.

Byla to rozhodná akce bolševické strany, která umožnila sovětům (dělnickým radám) předejít potlačení revoluce pravicovým generálem Kornilovem a potom převzít moc.

Jsou dva důvody, proč je revoluční strana nezbytná k vítězství pracující třídy, a platí stejně tak o dnešní Británii a celém světě, jako platily o Rusku v roce 1917.

První je ten, že nepřítel – kapitalistická třída – je vysoce organizovaná a centralizovaná, zvláště prostřednictvím kapitalistického státu.

Aby ji pracující třída porazila, musí být také organizovaná a centralizovaná – musí být schopná jednat jednotně v rozhodujících okamžicích.

Druhým důvodem je nestejnoměrný vývoj pracující třídy, pokud jde o uvědomění, sebedůvěru a boj.

V běžné době ideje vládnoucí třídy – ideje, které ospravedlňují kapitalismus – ve společnosti převládají a mají velký vliv na pracující třídu.

Ta se může osvobodit z tohoto vlivu masovým bojem, ale k němu dochází nerovnoměrně.

Opakné póly

V každém průmyslovém odvětví, na každém pracovišti a v každém společenství se někteří pracující stávají bojovnými socialisty, někteří zůstávají stávkokazy a rasisty a mnozí kolísají mezi těmito dvěma opaknými póly.

Aby se třída jako celek chovala efektivně, musí se socialistické prvky v ní samy organizovat a zvýšit tak svůj vliv na většinu a vyloučit vliv stávkokazů. Taková organizace pracujících-socialistů je revoluční stranou.

Zkušenost dvacátého století ukázala, jak chápal sám Lenin, že tato strana musí být nezávislá na reformních politicích a odborových předácích, přestože s nimi často spolupracuje, jinak totiž paralyzují její schopnost jednat v rozhodujících okamžicích.

Aby byla efektivní, revoluční strana musí být vybudována ještě před revolucí. Strana má také význam ve všech bojích, které k revoluci vedou. Budování revoluční strany je tedy podstatným úkolem teď a tady.

ZE SOCIALIST WORKERU
PŘELOŽILA JANA GLIVICKÁ

SocSol v hnutí

Když je hladina klidná, i vlny způsobené malým kamenem jsou viditelné.

SocSol není velkou skupinou, naše aktivita je však důležitá i v rámci ČR.

1998 je rasisty zavražděn zahraniční student. SocSol iniciuje sérii bouřlivých protestních demonstrací. Vzniká Iniciativa proti rasismu. Její aktivisté např. přelepují volební billboardy Republikánů, pořádají blokády volebních stánků. Přispějeme k tomu, že v českém parlamentu nesedí fašisté.

2000 v Praze se připravuje sjezd MMF, symbolu sociální a ekologické devastace v globálním kapitalismu. SocSol se aktivně zapojuje do Iniciativy proti ekonomické globalizaci (INPEGU).

Protesty jsou velkým úspěchem hnutí. Na demonstraci se sjede 15.000 lidí, finančníci končí o den později.

2002 Ve Florencii se koná první Evropské sociální fórum (ESF). Zde probíhá miliónový protest proti chystané invazi do Iráku. SocSol jako jediná česká antikapitalistická skupina pořádá na fórum výpravu.

Organizujeme také početné kontingenty z ČR na následná ESF v Paříži a Londýně.

2003 Bush útočí na Irák. SocSol inspiruje vznik Iniciativy proti válce a podílí se na jejím fungování. Iniciativa se stává ohniskem demonstrací proti chystané invazi.

I v lide v ČR se tak zapojuje do největší světové protiválečné demonstrace v dějinách. 15.2.2003 protestuje 15 miliónů lidí.

USA a Británie dnes uvažují, jak se stáhnout. K tomu značně přispělo protiválečné hnutí.

2006 plánuje se vybudování raketové základny. Vzniká Iniciativa Ne základnám. Do této doby sdružuje více než čtyřicet organizací, organizuje petici, debaty, demonstrace a happeningy. U vzniku však byly skupiny pouze tři – a hádejte, kdo byl zase u toho?

Zastavení základen by bylo velkým vítězstvím demokracie v ČR a posílením hnutí proti globálnímu kapitalismu a válce.

CITÁTY MĚSÍCE:

„Irácký předseda vlády Núrí Málikí včera prohlásil, že jeho tažení k potlačení ilegálních ozbrojených skupin v Basře bylo úspěšné. Zároveň vyzval ozbrojence, aby vrátili 50 státních vozidel a obrněných vozů, kterých se zmocnili během týden trvajících bojů.“ The Times, 2.4.2008

„Mezinárodní smlouvy jdou jen velmi složitě zrušit, to uměli akorát bolševici, tak v tom případě máte možná pravdu, možná to půjde.“ Premier Topolánek v reakci na zprávu, že by ČSSD po volbách smlouvu o radaru vypověděla.

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

- ☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách
- ☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

E-mail:.....

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracujících většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejich výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracující třídy a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

Petice na záchranu českého zdravotnictví

VÁŽENÍ OBČANÉ!

žádnému ministrovi zdravotnictví na celém světě by bez trestu neprošlo předat všechny nejlepší nemocnice a pojišťovny veřejného zdravotnictví i s Vašimi penězi do soukromých rukou a způsobit tak zdražení zdravotní péče nejdříve o dvacet procent (návrh možného zisku pro majitele) to je na každého, i novorozence, pět tisíc ročně a potom stále více, a někteří nemocní nebudou potřebně léčeni.

Toto se stane, když dopustíme, aby byly schváleny připravené zákony a zcizeny nemocnice zneužitím zákona 92/1991 Sb. a zvlášť vlády. Pomozte zastavit privatizaci nemocnic a pojišťoven veřejného zdravotnictví Všichni jste pacienti. Jde o Vás a Vaše blízké!

Podpisujte petici!

Protestujte proti poplatkům!

Podporujte demonstrace a stávky!

Prodávají Vás a Váš společný majetek a spoléhají na Vaši neinformovanost a neřehodnost.

Ukažme jim, že se mýlí.

TOTO NECHCEME!

www.svazpacientu.cz

Petice proti poplatkům a proti privatizaci nemocnic a pojišťoven veřejného zdravotnictví i s jejich fondy pro zachování solidarity ve zdravotnictví

Vážené poslankyně a poslanci, senátorky a senátoři, členové vlády,

obracíme se na Vás, v souladu se zákonem č. 85/1990 Sb. o právu petičním, s požadavkem, abyste zabránili všem privatizačním krokům u všech subjektů, které slouží veřejnému zdravotnictví, zejména nemocnic a zdravotních pojišťoven i jejich fondů, ať už pomocí přímého prodeje, nebo převodu na akciové společnosti a následného zneužití zákona 92/91 Sb.

Naše tradiční opora, zdravotnictví jako veřejná služba garantovaná Ústavou, hospodárně obstarávající dobrou zdravotní péči o všechny

občany, s neziskovými nemocnicemi a dostatkem ordinací pro ambulantní péči, s pohotovostmi a lékárnami a dost dobrým systémem solidárního hrazení péče cestou veřejného zdravotního pojištění, to vše je ohroženo více, než kdy předtím. Zastavte hrozbu nevratných privatizací, které chce vláda urychleně prosadit. Zde je souhrn následků převodu na akciové společnosti a následné privatizace zdravotnických zařízení a pojišťoven:

** Hlavním cílem zprivatizovaných nemocnic a pojišťoven je vytváření zisku pro jejich majitele. Toho se dá dosáhnout hlavně omezováním péče o pacienty a horším odměňováním lékařů a sester za současného zvyšování cen. To nutně vede ke zhoršení dostupnosti a kvality péče a nezvladatelnému růstu nákladů, jak ukazují zkušenosti amerického zdravotnictví.*

** Nemocný člověk je pro soukromou pojišťovnu pře-*

kážkou na cestě k maximálnímu zisku a podle toho se s ním bude jednat.

** Soukromá pojišťovna omezí možnost volby zdravotnických zařízení na ta levnější, méně vybavená přístroji i personálem.*

** Privatizace pojišťoven a státních nemocnic - největších a nejlepších nemocnic - omezí dostupnost nejnáročnější péče pro pojištěnce. Nákladná péče bude vyhrazena pro bohaté samoplátce.*

Dále žádáme, abyste zákonem zrušili a nově nezařadili poplatky a jiné individuální platby ve veřejném zdravotnictví, protože jsou v rozporu se solidárním hrazením zdravotní péče podle čl. 31 ústavní Listiny základních práv a svobod.

V Praze dne 10. dubna 2008

Připojte se k petici určené Parlamentu ČR!

Předplatte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Pošte restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682

Odbory budou každý týden demonstrovat před vládou

Odboráři se chystají uspořádat na protest proti vládním reformám "měsíc občanské neposlušnosti". Od 14. května chtějí každý týden protestovat před úřadem vlády. Odborová předání nevyloučili ani výstražnou stávku, rozhodne o ní Sněm ČMKOS 20. května. Vlastní protestní akce plánují pak i jednotlivé odborové svazy.

Do Sněmu ČMKOS, který by měl rozhodovat o případné stávce, chtějí předání uspořádat v odborových svazech kampaň o důvodech, kvůli nimž by lidé měli podle nich práci přerušit. Postoj odborářů zjišťuje ČMKOS v anketě. Zatím v ní odpovídekla tisícovka lidí. Ke generální stávce se přiklonilo 80 procent z nich, k celostátní demonstraci 85 procent.

Poslední generální stávku konfederace uspořádala v prosinci 1994, a to proti návrhu změn důchodového systému. Trvala 15 minut a zapojilo se do ní 1,68 milionu lidí.

více na www.cmkos.cz